

Sv. Katarína Labouré

ŽIVOT SV. KATARÍNY LABOURÉ

Najvernejšie dieťa najlepšej matky

Nákladom Spoločnosti Dcér kresťanskej lásky v Ladcoch 1947

Nihil obstat.

Neosolii die 1. Iunii 1947.

Dr. Antonius Ioannes Šurjanský,
censor del.

Imprimatur.

Neosolii die 3. Iunii 1947.

Dr. Daniel Briedoň,
vic. gen. epp.

ÚVOD.

Je snečné májové ráno. Blankytná talianska obloha dnes ešte bohatším jasom oblieva sedmobrežné Večné Mesto. Jarné lúče hýria farbami pri odraze od pozlátej kupoly chrámu Sv. Petra. Všetko sa odialo slávnostným ruchom na prijatie zo všetkých strán prichádzajúcich, oduševnených zástupov.

Rozsiahla stĺpová sieň chrámu ráno 28. mája r. 1933 neprestajne prijíma — ako obrovský včelný úľ — včeličky so snehobielymi krídlami. Belosť a belosť, kde len oko dohliadne. Celý roj bielych, krídlatých kornetov, tisíce bielych závojov, kídle bielošatej mládeže prichádzajú nádhernými vchodmi, aby sa všetky zhromaždili pod veľkou kupolou a klenbou ku spoločným veľkolepým oslavám.

V čarovne osvetlenej svätyni čaká rímske duchovenstvo. Ale aj zo všetkých ostatných štátov Európy popri chádzali veľkňazi, cirkevní hodnostári, rehoľníci, svetskí hodnostári, popredné panie a zvlášť veľký počet Dietok Máriiných a dcér Sv. Vincenta, priletievšich na krídlach bielych holubíc.

Viac ako štyridsaťtisícový zástup so zatajeným dychom pozoruje na každé slovíčko apoštolského dekrétu Jeho Svätosti, ktorým sv. Cirkev — celou svojou právomocou — za blahoslavenú vyhlasuje a na oltár povyšuje poníženú svoju dcéru. Búrliový potlesk zaznie a zástupy oduševnene plesajú, keď spadne opona s krásneho obrazu, maľby, umiestenej nad oltár stolice Sv. Petra, a očiam divákov sa objaví v nádhernom osvetlení skromná dcéra kresťanskej lásky, dcéra Sv. Vincenta.

Blahoslavená Katarína, oroduj za nás! — zavznie po prvý raz na perách sv. Cirkvi... a zadžvané city veriacich razia si cestu v tisíchlasovom »Magnificat«.

Podvečer sa zväčšuje zástup, rastie oduševnenie. Zraky sa upierajú na jeden z bočných vchodov baziliky Sv. Petra. Čakajú na Sv. Otca. Konečne sa otvorí brána, a... ešte napätejšie očakávanie. Za sebou vchádzajú

dlhé rady členov popredného sprievodu: telesná stráž v skvelom rúchu, tajní a čestní komorníci a cirkevní hodnostári. Konečne sedemnást kardinálov Svätého Kolégia... Neprestávajúci potlesk a jasot značí teraz príchod viditeľného zástupcu Kristovho.

Námestník Kristov ako by sa vznášal nad veriacimi, tak sa nesie na nosítkach. Žehná ustavične zástupom, a bliži sa k obrazu svätej Kataríny, oživenému záplavou svetiel.

Evviva, evviva il Papa! — ozýva sa, hučí to na perách tisícov veriacich ako radostný prejav lásky a oddanosti k spoločnému Otcovi všetkých veriacich. Ale zo srdca bieleho zástupu sa primieša k tomu prejavu aj hlas vďaky za to, že Sv. Otec prichádza poctiť jednu z nich, dcéru kresťanskej lásky, zakladateľku Mariánskych spolkov, rozšírených po celej zemi a teraz už aj ich ochrankyňu, a že sa pred ňou v mene celej katolíckej Cirkvi modlí.

Tento nadšený prejav najčistejšej duševnej radosti dojme a zrejme poteší otcovské srdce zemského nástupcu Kristovho. Pri návrate dá znak pred východom. Sprievod zastane, Jeho Svätosť sa obráti s pastola k zástupu veriacich a jeho zrak spočinie na bielom vojsku bielych duší.

To sa ešte nikdy dosiaľ nestalo!

Pri odchode sv. Otec poznamenal: »Od svätorečenia malej Terezie z Lisieux (Lizjo) nebolo takejto nadšenej oslavy v Ríme!«

POLNÁ KVETINKA.

Príroda sa obliekla do sviatočných šiat. Ani si ich nevyzlečie v celom mesiaci, veď je máj a každý jeho deň je sviatkom, sviatkom veľkej Kráľovnej nebies.

Svätí aj zástup veriacich.

V tichej dedinke Fain les Moutiers (Fenlémutié) čaro-krásneho Côte d'Or-u (Kótdoru) dnes včasnšie zakončia jarné práce. Volá ich zvon kostola blízkeho mestečka Saint Jean (Sežan); volá ich na májovú pobožnosť.

Aj hospodár Peter Labouré (Laburé) sa pripravuje. Z ôsmich dietok päťoro už čaká naň. Idú s oteckom

spolu na krásnu májovú pobožnosť. Veď tak majú rady dobrotivú nebeskú Matičku! Troje drobizgu ostane doma s mamičkou. Mesto je pre ne ešte ďaleko, nôžky by ich neuniesly.

A hľa, kým malá rodinka spolu s ostatnými veriacimi prespevuje piesne na oslavu Márie, Nepoškvrnená Kráľovná Nebies jej vyprosí milostný dar: Požehnané dieťaťko uloží dočasne do náručia matkinho. Áno, len dočasne, lebo o pár rokov prevezme sama pečlivosť o snehobielu dušu a sama jej chce byť matkou už od jej najútlejšieho veku.

Veru, keď sa rodinka z kostola navrátila a s radostným prekvapením uvítala malého plačúceho anjelička, hosťa, netušila, že jednúc na oslávenie maličky sa shromaždí pod klenbami chrámu Sv. Petra množstvo veriacich v očakávaní, aby ju Cirkev za svätú vyhlásila a o jej účinnú prímluvu prosila.

Bolo to dňa 2. mája 1806.

Druhého dňa, vo sviatok Najdenia sv. Kríža, krv Kristova na čisto, na snehobielo obmyla vo sv. krste túto dušičku. Svoj úbel potom nikdy nepoškvrnila smrteľným hriechom; opačne, tento sa stával skvelejším stupňujúcimi sa čnosťami. Dieťa dostalo pri svätom krste meno Zoe.

Poľný kvietok spokojne rástol a rozvíjal sa pôsobením lúčov Božej milosti. Výchova, ktorú bohabojní a zbožní rodičia poskytovali svojim dietkam, prejavovala sa v dobrom sebachovaní a usilovnosti súrodencov. Hrejivé teplo, pokoj a spokojnosť panovala v rodinnom hniezde aj vtedy, keď počet dietok vzrástol na jedenásť. Nevinný smiech, veselý štebot drobizgu stačil shladit' vrásky s tvári dobrých rodičov.

Zoe je už deväťročná. Vtedy sa zamračí doteraz tak jasná obloha nad malou rodinkou. Slniečko, ktoré jej dáva život a svetlo, matička, ťažko ochorie. Úzkosťou sa sovrú srdcia malého stáda; vŕucne modlitby sa vznášajú k nebu za matičku.

Lenže Pán Boh mal iné plány a jedného októbrového rána (roku 1815) zaplače 11 sirôtok nad drahou mŕtvou. Najmenší chlapec je sotva šesťročný.

Dosiaľ slovo a príklad dobrej matky roznechovaly v duši devušky kľíčky životnej svätosti. Napozatým sa v tvrdej škole utrpenia bude učiť tomu, ako treba opovrhnuť márnosťou života, v tejto škole vyrastie k pravému duševnému životu v blízkosti Božej.

Rodinka pociťuje stratu matičky, ale nikto necíti to z nich natoľko, ako milujúca a po láske túžiaca dušička malej Zoe.

— Bez matičky nemôžem žiť! — zvolá v bolestnom plači. — Viem, čo urobím! — vstane už potešená. A služka s údivom hľadí, ako sa vyškriabe v smútočnom šate oblečené dievčatko so stoličky na stôl. Odtiaľ už dočiahne sochu Panny Márie, postavenú na skrini. Objíma ju rúčkami, bozkáva jej ruky, rúcho:

— Panna Mária! — takto prosí — Matička nás opustila, osirela som. Prijmi ma za svoje dieťa! Odteraz Ty mi buď matkou!

A kým rúčka objíma postavu novej matky, kým sa s láskou túli k nej, Kráľovna nebies zrejme prejaví, že prijíma toto materstvo. Zoe pocíti, že vždy môže rátať na materskú ochranu a lásku Márie, že sa stáva jej vyvoleným dieťaťom.

*

Tri roky uplynuli od smrti matkinej. Pomaly povyschýňaly slzy bóľu. Staršia dcérka, Mária Lujza, naučila sa viesť domácnosť a pekne, v poriadku šlo všetko.

Tu sa jedného krásneho rána prebudili na to, že anjel strážca rodiny, najstrašia z dcér vyletela z milého hniezda, aby nasledovala volajúci hlas Boží a posvätila svoj život v Spoločnosti Dcér kresťanskej Lásky sv. Vincenta Pánu Bohu a službe chudobných.

Milosť sv. povolania tak silne pôsobila v duši mladej devy, že jej viac nevie odolať ani ona, ani dobrý otec. S boľavým srdcom jej udeľuje otcovské požehnanie:

— Pane, Bože môj, požehnaj moje dieťa, ale požehnaj aj mňa! Požehnaj môj žiaľ a požehnaj moje úbohé sirôtky!

Bolesť mnoho ráz príde k nemu na návštevu. Ustarostený posedáva zavše v bráne starootcovského domu.

Veď sotva zasypal hrob, ktorý pojal do seba blaženost rodiny, už zase pochováva v srdci svojom...

— Dieťa moje, Lujza! Či počuješ vzdychy svojho otca? Akože budeme bez teba? Veď Zoe má iba dvanásť rokov. Dobrotivý Boh si žiada veru ťažkú obeť odo mňa!

Ale chytré zanemie ponosa na jeho perách. Pomaly zdvíha klobúk: — Pán Boh dal, Pán Boh vzal. On si ju volá k vlastnej službe. Nech je požehnané Jeho presväté meno!

Uspokojeno otvorí bráničku a ani nezbadá, ako šuchoce listie agátov: Hospodár Peter, nie je to posledná obeť, ktorú ešte máš doniesť!

Ako zlatokrídly motýľ letí k nemu dcérka — Zoe.

— Otecko! S Tonkou sme sa už o všetkom dohodli! Nie je potrebné, aby si tetku volal k nám. My dve budeme gazdinkami. Nermúť sa, uvidíš, všetko pôjde v poriadku!

A dostojí slovu!

Ktože vliat toľkú silu do duše devušky, dieťaťa ešte, aby premočila bóľ svojej novšej osirelosti a prevzala starosť o celý dom? Odpoveď prichádza sama od seba: Nepoškvrená Matka jej vždy dala pocítiť svoju blízkosť, zvláštnu ochranu a lásku.

Sotva je tomu pár týždňov, ako po prvý raz bola prijala do svojho srdca sviatostného Ježiša. Aj k Nemu ju zaviedla Božia Matička. Áno, ona to cítila vtedy, cíti to ustavične, neprestajne. Odkedy sa krv jej nevinného srdiečka spojila s krvou Božieho Baránka, týmto krvným príbuzenstvom, pokrvenstvom stala sa ešte viac dieťaťom Nepoškvrenej Matky.

*

Dievčatko vo svätyni domáceho krbu čoskoro vyrastie v devu. Ona je útechou svojich súrodencov, ale najviac svojho starnúceho otca. Ona je všetkou ich radosťou. Medzera, prázdnota, ktorú bol zapríčinil odchod Lujzin, je zaplnená, ani jej už necítiť. Zoe už plní úlohu silnej ženy svätého Písma: »Pozoruje chodníky svojho domu a chleba nejedáva záhaľčivo« (Kniha Prísloví 31, 27).

Pocifujú to ešte aj holúbkovia: Keď sa objaví na gazdovskom dvore, sedemsto-osemsto bielych holúbkov letí jej v ústrety a utvorí krásny veniec vôkol jej hlavy.

*

Ale v dome hospodára Petra znovu sa ozve volajúci hlas božského Ženícha: Zoe, jej duša, je ochotná ho nasledovať.

— Prečo si taká zamyslená, dcérka moja? — osloví ju otec neočakávane, lebo už dávno bol pobadal zmenu v duši svojho najmilšieho dieťaťa. — O čom premýšľaš?

— Myslím na svoju sestru, Máriu Lujzu, ktorá pracovala práve tak ako ja v tomto skromnom domku a...

— A ktorú Pánova ruka vytrhla odtiaľto ako čistučku Ialiu, aby ju presadila do vlastnej záhradky! Veľká to bola obeta pre mňa, ale priniesol som ju. Od teba, dievčatko moje, by som sa však nikdy nevedel odlúčiť!

Peter Labouré (Laburé) bol hlboko nábožný človek. Ba v mladom veku pripravoval sa za kňaza. Bol už aj v seminári, keď ho odtiaľ vyhnala zúriaca revolúcia. Keď nemal vôbec výhľadu na to, aby sa stal kňazom, uspokojac sa v presvätej vôli Božej, založil rodinu. Práve tak bola pochodila aj jeho zbožná manželka. Aj ju zpred brány kláštora odohnala revolúcia.

Keď sa sobrali, sľúbili Pánu Bohu, že zbožnou výchovou dietok, ktoré im požehná, získajú nebesiam nových obyvateľov.

— Hociktoré z mojich dietok si zažiadaš, Pane, vďačne Ti ho dám, len túto jednu dcéru mi nechaj! — povzdychol si často. Ale dobrotivý Boh práve toto jedno najlepšie, najčistejšie, vyvoleného miláčka Panenskej Matky svojej si chcel presadiť do nebeskej záhradky.

Zoe nesúrila. Bola si istá, že keď ju presvätá vôľa Božia volá do svojich služieb, pomaly odstráni s jej cesty každú prekážku a nad hlasom krvi skôr-neskôr zviťazí hlas milosti.

Ani čas jej nedovoľuje, aby mnoho premýšľala nad vlastnou budúcnosťou. Hľa, aj teraz sa ponáhľa k nej chudobná ženička zdola dediny, ktorá len minulého týždňa bola pochovala svojho manžela. Bol to smutný

pohreb! A teraz jej najstaršia dcéra leží vo veľkej horúčke.

Ta musí zájsť! Vezme jej trochu silnej polievky. A potom, či si tá rodina v strachu a v zmätku myslí na zapotrebenie chorej, na božský pokrm na cestu, keby Pán Boh tak chcel, že...?

Oči sa jej lesknú. Tvár zažiari, zapáli sa na nej oheň lásky, ktorý preniká jej dušou...

Aj susedka pribehla dnes ráno:

— Holúbok môj, nepomohli by ste mi uvariť večeru pre žencov? Tak ma začalo pichať v boku, že sa ledva vlečiem.

A veru aj doma je dost tej práce. Hydina, zeleninová a kvetinová záhrada si denne žiadajú svoje. Treba jej zájsť aj do kostolíka v dedine. Veď by to ani nemohla vydržať, aby aspoň trošku nezabehla pomodliť sa pred Sviatostným Ježišom a Presväťou Pannou.

Ach, keby sa obraz nebeskej Matičky raz ozval, ten by nám mohol podať krásny denník svätej sestry Kataríny! Veď keď len mohla, celé hodiny trávievala pred ním, kľaciač na holej zemi. Ozaj, najvernejšie dieťa najlepšej Matky!

Stránky denníka, hovoriace o piatkoch a sobotách, by sa skvely prekrásnymi mučenkami, lebo Zoe sa nezľakla nijakého sebazaprenia. Malá sestra jej neraz aj pohrozila:

— Počkaj, poviem oteckovi, že sa tak mnoho postíš!

— Id' len, malá rapotačka, povedz mu to!

Dobry otec nestaval prekážky svojmu dieťaťu na ceste milosti. Jeho zrak so svätou hrdosťou spočinul na deve, ale v srdci svojom vždy pocítil v takýto čas páľčivú bolesť.

— Veru, moja Zoe nebude dlho mojou!

A deva sa ozaj veľa zaoberá myšlienkou svojho povolania. Vie, že ju Pán Boh volá do svojej svätej služby, ale nevie, kde sa má uberať, do ktorej rehole alebo spoločnosti. Bedlive pozoruje preto prejavy Božej vôle, ktorá jej dáva úpravu. S touto myšlienkou vstáva, s touto myšlienkou líha.

Raz sa modlí v dedinskom kostolíku na obvyklom

mieste. K oltáru prichádza ctihodný neznámy kňaz a začína sv. omšu. Po sv. omši belovlasý staručký kňaz jej kýva rukou, aby prišla k nemu. Ale Zoe prestrašená cúva, bez toho však, aby zrak svoj odvrátila od zjavu, ktorý ju celkom upútal. Výjde z kostola a poberá sa navštíviť chorú osobu, no, na ulici sa zase stretá so staručkým kňazom, ktorý dobrotive hľadá na ňu.

—Dobre tak, dcéra moja, že navštevuješ chorých — počuje v duši. — Teraz ešte utekáš predomnou, ale raz budeš blažená, že budeš môcť prísť ku mne. Nezabúdaj, že Boh má veľké úmysly s tebou!

Zoe si je nie načistom, či to má byť sen alebo skutočnosť. Kto bol ten staručký kňaz? Čo len môžu znamenať jeho slová? — Ešte horlivejšie sa modlí a vernejšie plní svoje povinnosti. Ale nedá sa popierať, že toto videnie rozvírilo spokojnú hladinu jej duše. Kedy sa zastaví jej loďka v tichom prístave?

*

Hospodár Peter dnes vstal ešte včasnšie ako obvykle. Nájde sa dosť práce, kým sa bude môcť na oslavenie nedele obliecť do sviatočného. A potom — dnes je Zoe dvadsaťročná! Prekvapí ju čerstvou, voňavou kyticou. Ako by ju bol niekto pričaril v noci medzi ostatné kvety mrežovaného okienka.

Akože to len hovoria? Od mnohých to už počul: »Driečna deva, je ozdobou dediny! Neostane dlho doma...« Ej! aj takto by sa musel s ňou lúčiť. A táto myšlienka znovu zaľahla na jeho srdce...

Zoe na všetky zásahy dobrých tetičiek a príbuzných sa len tajnostne usmieva. Kráľovná nebies, jej láskavá Matička vie, komu má náležať naveky. Zem nemá toľko pokladov, zem nenosila takého človeka, za ktorého by ona zamenila svoju voľbu.

Zdá sa, aj pán farár je na jej stránke. Len nedávno počuli, ako povedal svojmu hosťovi, kňazovi: »Táto deva je najmilšou holubicou v obci. Vyvolená duša! Či sa modlí, či pracuje, vždy je taká ako anjel. Uvidí každý, že si ju Panenská Matka, ktorú dievenka nežne miluje, vyvolí ku zvláštnej službe svojho Božského Syna.«

Aj s otcom už hovoril o tomto. Ale srdce dobrého gazdu Petra sa ešte vždy sviera pri myšlienke a považuje to za veľký, sily jeho presahujúci úder, aby videl odchádzať aj túto druhú dcéru, najlepšiu zo všetkých, do kláštora. Ešte aj v tom prípade, keď sa už neopováži viac odporovať vôli Božej, podrobí povolanie svojej dcéry ťažkej skúške.

—Poskytnem jej viac rozptýlenia, zábavy. Nechže sa trochu obráti vo svete. Skúška ukáže potom, kam položiť tento drahokam. Pošlem ju do Paríža, k svojmu synovi Karolovi. Tam hádam odvrátia jej pozornosť od rehoľného života.

*

Karol Labouré (Labouré) vďačne prijme svoju sestričku. Je síce pravda, že starosti o malý hostinec zaujmú jeho samého celkom, ale v tomto veľkomestskom živote, v ustavične sa meniacom prostredí sa rozptýlenie ponúka samo od seba. Môže si zájsť aj do kostola. Veď ani on sám nezanedbáva náboženské povinnosti.

—No vidíš, — počuje Zoe často dôverné rozhovory — aj vo svete možno zbožne, po kresťansky žiť. Netreba hneď pomýšľať na kláštor. Nie je to pre teba, sestrička moja! Ostaň tam, kde ťa dobrý Boh zavedie!

—Tá ruka, ktorá ma vedie, privedie ma iste aj k cieľu.

—A ktože ťa uistí, že tam budeš blažená? Kto vie, či tam nerastie pre teba samé trnie a bodľačie? A toto preca len neurčil Pán Boh pre teba!

—Mne je zárukou volajúci hlas Boží, ktorý mi zuní ustavične v ušiach ako rozkošný hlas organa. Drahý brat môj, tento hlas s blaženou nádejou ukrývam vo svojom srdci. Som si istá, že ho budem môcť raz nasledovať.

Márne boli teda všetky protidôvody, každé rozptyľovanie. Zoe pri všetkom tomto cítila v srdci neznesiteľnú únavu a nudu. Asi tak sa cítila ako orlami prenasledovaný vtáčik.

Neraz hľadá zaslzeným zrakom na krásny obraz Panny Márie. Z pohľadu nebeskej Matky žiari posila, posme-

lenie. Diktuje jej list pre sestru, ktorá bola toho času sestrou služobkyňou v niektorom sesterskom dome.

— Neboj sa — ako by bola počula z úst Panny Márie — aj odpoveď ja sama nadiktujem, pošepnem tvojej sestre!

A list nenechal dlho na seba čakať, ako keby bol letel na krídlach vánku:

Moja milovaná Zoe!

Milosť Pána nášho buď vždy s nami!

Pri čítaní Tvojho listu mala som neopísateľnú radosť. Zdravím Ťa, drahá sestra, že si bola uznaná za hodnú milosti svätého povolania, ktoré je mi také drahé; bárs by si mohla dokonale pochopiť túto blaženosť! Keď Pán Boh prehovorí k Tvojmu srdcu, vtedy niet tej zemskej moci, ktorá by Ťa vedela zdržať od nadovšetko milej služby Božej. Snaž sa, aby si bola hodnou tejto milosti milostí. Miluj veľmi dobrotivého Pána Boha, ktorý Ťa prv miloval a ktorý stonásobnú odmenu sľubuje za všetko to, čo jedine z lásky k nemu konáme.

Bože chráň, aby som to hovorila len o tých dušiach, ktoré v niektorej náboženskej spoločnosti žijú! Platí to pre každého, kto sa usiluje o dokonalosť. Dokonalosť nie je iné ako cvičenie sa v zákone lásky a to primerane stavu patričnej osoby.

Ale vráťme sa k svojmu povolaniu. Bárs by som aspoň približne mohla opísať jeho vznešenosť! Čože značí meno »dcéra lásky«? Nie iné, ako dcéra Božia. Nedelene sa zasväti jeho službe v jeho trpiacich údoch. Jeho samého sa ujme v chudobných. Potešuje nešťastníkov; stane sa duševnou matkou osirelých a opustených dietok, ktoré bývajú často odsotené vlastnými matkami; ošetruje a podporuje chorých, zvlášť v hodine ich smrti.

Aké to vznešené zamestnanie! Je ono pokračovaním pozemského života Spasiteľovho. Takto sa stane duša nástrojom Božieho milosrdenstva. Spasiteľ si podelí s ňou vlastné Srdce, smýšľanie, učiní ju svojim apoštolom.

Niet pochybnosti, že sa povolanie rehoľnice zdá dokonalejšie od povolania dcéry kresťanskej lásky. Rehoľnica pohrúži sa do modlitby. Vo svojej samote k nebesiam vystiera ramená; jej modlitba sa vznáša k nebu, ako biela holubica pred trón Boží, aby vyprosila pre svet olivovú ratolesť milosrdenstva a pokoja. Ale aj dcéra kresťanskej lásky sa zaväzuje práve na takú čistotu srdca, tela a duše, práve na také dokonalé zrieknutie sa stvorenia ako rehoľnica. A to isté činí, kým sa jej ruky, duša zapodieľajú skutkami lásky a milosrdenstva.

Rehoľnica podobá sa tomu vojakovi, ktorý v tichosti pokoja bedlí nad mestom. Dcéra kresťanskej lásky je bojovníkom, ktorý sa postavil proti nepriateľovi na otvorenom bojišti, prechádza medzi ranenými a dotýka sa ich rukou v balzame zmáčanou, namáha sa do pozdneho večera a trpí s trpiacimi. Ale za toto má aj podiel v duševnej úteche! Keby mi niekto ponúkal nielen pozemské kráľovstvo, ale všetky rozkoše sveta, všetko toto by som v porovnaní s radosťou, ktorú mi poskytuje moje povolanie, necenila ani natoľko ako prach na tapánkach, čo nosím.

Moja milá Zoe, nechcem Ťa nahovárať, to u nás ani nebýva. Ale keď počuješ volajúci hlas Boží, nasleduj ho bezodkladne! On si toho v každom prípade zaslúži, aby sme mu dali prednosť pred svetom. Aj naše stretnutie donesme v obeť Pánovi. Ak sa to jemu páči, poskytnie nám aj k tomuto príležitosť. Najlepšie spravíme, keď sa mu celkom oddáme.

Tešilo by ma, keby si sa na nejaký čas zdržala pri našej švagrínej, lebo je veľmi potrebné, aby si si nadobudla istého cviku, vzdelania. Tam sa lepšie naučíš mluvničným a iným poznatkom, ale čo je hlavné; naskytujú sa Ti hojnejšie príležitosti dobre činiť chudobným...«

Švagrína, o ktorej je zmienka v liste, bola manželka Huberta Labouré, ktorá spravovala dievčenský vychovávaci ústav v Châtillon-sur-Seine (Šatiljon-sur-Sän), tešiacy sa dobrej povesti.

*

Jednoduchý, skromný poľný kvietok sa ocitne razom v mestskom prostredí. Pohodlné zariadenie, panské spôsoby, jemné besedovanie. A k tomu ešte vkus a smýšľanie panských dievčienec v šatách »podľa módy«! Chudiatko, dostala sa zase do klepca! Ale nemožno popierať, že sa tu veľmi zveladily jej nedostatočné vedomosti. Dala sa do učenia, ale srdce ju tiahlo radšej k neďalekému chudobnému domku Dcér kresťanskej Lásky. Často si zašla do ulice Starého hradu.

Tento domec bol všeobecne známy a hľadaný. Hocikto upravil dopytujúceho sa na cestu k nemu. Pri vchode bola socha sv. Vincenta, predstavujúca nám Svätca, ako zahaľuje dve biedne deti do plášťa. Je to výrečný znak, že vstupujúci nájde tu domov lásky. Neuteieka sa sem márne sirota, chorý, svetom prenasledovaný, opovrhovaný a zaznávaný.

Zoe sa rozhodne, že už nebude ďalej čakať, ale vojde a rozpovie svoj úmysel. Srdce jej hlasite klope. Dvere sa otvoria. Predstaví sa. Zavedú ju do shovorne. Prvá vec, na ktorej sa zastaví jej pohľad, je obraz sv. Vincenta.

— Tohto kňaza som videla vtedy! — zvolá ako vo vytržení a v jej duši utvára sa blažená spojitosť medzi vtedajším jej videním a terajším stavom.

— Dieťa moje, — vraví prekvapená sestra služobkyňa — to nie je možné, veď obraz predstavuje nášho sv. Zakladateľa, ktorý už pred dvesto rokmi odišiel do nebies! S ním ste sa teda nemohli stretnúť.

— A preda, tohto kňaza som videla vtedy. Oslovil ma a pokynul mi, aby som sa priblížila. Nie, teraz už neuteciem pred ním! Teraz už rozumiem jeho slovám. Teda sem ma volá, do služby chudobným!

A to, čo by ešte rada povedala, vyjadria už len jej slzy. Sotva sa vie odlúčiť od tohto miesta. Teraz je už stálym hosťom posvätného príbytku. V jej duši vždy viac a viac dozrieva pocit povolania a celý jej zjav tak si získal sestry, že prosia svoju sestru služobkyňu, aby ju prijala medzi kandidátky.

— Takéto povolania si praje sv. Vincent: Nevinné

smýšľanie, čistá duša jednoduchých dedinských diev je nad všetku výbavu, veno.

Len svolenie hospodára Petra bolo potrebné ku veľkému kroku. Ale milosť prepracovala už aj jeho srdce a jednúc mu to bude pripísané k oslave, že neprekážal rozhodnutiu svojho milovaného dieťaťa, hoci ako krvácalo jeho otcovské srdce.

V PRÍSTAVE.

Hor' sa teda na miesto blaženosti, hor' sa na Tábor! Tam sa potom jasne dajú počuť slová piesne, ktorú niekedy sv. Peter bol intonoval: »Dobre je nám tu« (Matúš 17, 4.).

Zoe započne postulát. Medzihry v sprievode piesní, hovoriace o tom, že medzi sväté víšky náleží aj Kalvária, si ani nevšímne. Veď jej je to celkom jedno, či na Táboře alebo na Golgote môže požívať bezprostrednú blízkosť božského Ženícha svojej duše. Kráľovná nebies ju vedie za ruku na obe tie miesta. Aj ona sama tou poslednou cestou kráčala.

Sestra Viktória s oduševnenou radosťou vyhovie prianiu sestry služobkyne a prevezme vzdelávanie jednoduchého dieťaťa. Popri školskom vyučovaní hlavný zreteľ venuje poznávaniu zvykov Dcér kresťanskej Lásky, ich rázovitého ducha. A Zoe sa poníženou vierou podrobuje tichým, nenápadným zbožným cvičeniam. Vo sv. povolaní nehľadá dobrobyt, ale obetu. Ako včelka, ktorá sa hostí v kalichu kvetinky, aj ona si sbiera pokrm na cestu v krátkom čase skúšky. Rada by si toho veľa, hojne nasbierať, aby potom mala z čoho rozdávať aj iným, chudobným, veď je písané: »Chudobných vždy budete mať medzi sebou.« (Ján 12, 8.).

Dve zbožné duše si čoskoro porozumejú. Keď sa ešte tohože roku pováralo: »Presvätá Panna sa zjavila jednej seminárskej sestre...« zvolala sestra Viktória, pobádaná vnútorným pohnutím:

— Ak dobrotivá Matka Božia skutočne uznala daktorú zo sestier za hodnú svojho zázračného zjavenia, tá šťastná vyvolená nemôže byť nik iný, leda moja malá

sestra Katarína! K veľkým veciam vyhlíadol Pán túto dušu.

A tak silne je o tomto presvedčená, že aj neskôr, keď ju predstavení poverili správou tohože ústavu, vždy nakladala do Paríža odchádzajúcim sestrám, aby vyhľadaly sestru Katarínu. Kedykoľvek bola reč o tejto nepatrnej sestre, vždy oduševnene zvolala:

— Moje milé sestry, nebude ma už na svete, keď celý svet bude hovoriť o sestre Kataríne. Vy sa toho ešte dožijete!

Postulát Katarínin sa zakončil. Châtillonský (Šatiljonský) ústav sa rozlúčil s ňou a ona 21. apríla roku 1830 prekročila prah materínca Dcér kresťanskej Lásky, aby tam započala svoj seminár.

Kto by bol vtedy tušil, že príchodom jednoduchej dedinskej devy stane sa materinec, svätyňa v ulici Bac (Bak), takrečeno ostrovom Patmos? (Ostrov Patmos, na ktorom sv. Ján evanjelista prežíval svoje zjavenia). Tam sa otvorilo nebo pred panickým učeníkom, ktorého bol Ježiš miloval; tu zasa pred panenskou devou, ktorú si zamilovala Matka Ježišova, a obaja v unášajúcich vidiach požívajú rozkoše nebies.

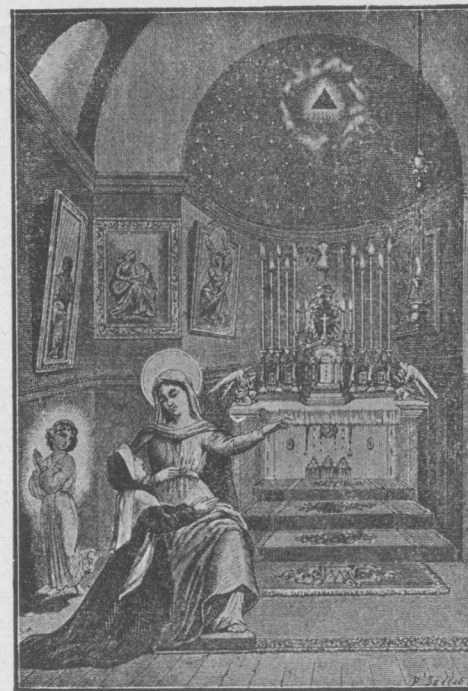
*

Paríž, svetové veľmesto, je v týchto dňoch javiskom veľkých slávností. Na deň 25. apríla 1830 čakajú synovia sv. Vincenta, lazaristi, späť pozostatky svojho sv. Zakladateľa.

Pred svätokrádežným ničením francúzskej revolúcie chránili drahé tie ostatky, ukrývajúc ich, kde sa dalo, kde práve bolo najbezpečnejšie miesto.

Za tmavou nocou svitlo jasné ráno. Na vyzdobených uliciach sa prechádzala celá légia biskupov a kňazov, nesčíselné množstvo veriacich, neprehľadné davы ľudstva. Lesk a nádhera, akú len láska a vďaka môže vymyslieť, sa tu prejavuje navonok. Radosť, nadšenie vládne všade.

— Veru, blažený je to deň! — zvolá kardinál, parížsky arcibiskup De Quélen (Dö Kelán). — Teraz už môžu prísť skúšky od Pána, pocíťujem dostatok sily, aby som ich zniesol! Hotové je srdce moje!

Prvé zjavenie

NEBESKÉ VIDENIA.

Naša malá sestra Katarína je len drobunkým bodom vo veľkej záplave ľudí. Ešte len pár dní je tu. Aj meno jej sotva vedia. A predsa je ona vyvolenou zo všetkých, je blaženou nositeľkou Božích myšlienok. Počas deviatnika, ktorý je spojený s krajinskou oslavou, spolu s ostatnými stovkami sestier si denne zájde ku sv. pozostatkom. Zdánlivo robí všetko tak ako ostatné. Nikto netuší, že je denne účastnou nebeských zjavení.

Ale nech nám povie ona sama tieto mimoriadne milosti. Možno, bola by navždy zamlčala tieto tajomstvá svojej duše, keby jej spovedník nebol žiadal, aby mu oznámila aj v liste svoje videnia. A poslušnosť je veľkou paňou, ešte väčšou, ako hlboká poníženosť sestry.

List bol písaný roku 1856, teda 26 rokov po týchto videniach. Za štvrtstoročie len Pán Boh a jeho zástupca, spovedný otec, vedel o tom, čo sa dialo v jej duši.

»Otče, na Vašu žiadosť Vám napíšem, čo sa stalo pred rokmi. Hoci som toho nie schopná, predsa pokúsim sa o to v duchu jednoduchosti. Prosím Máriu, svoju dobrú Matku, nech mi uvedie do pamäti podrobnosti udalostí tak, ako sa tieto prihodily.

Začnem teda.

Prišla som do Paríža, do materínca Dcéry kresťanskej Lásky dňa 21. apríla 1830. Bolo to v stredu, pred dňom prenesenia pozostatkov sv. Vincenta. Bola som veľmi blažená v tento vznešený sviatok. Prosila som sv. Vincenta, aby vyžiadal potrebné milosti tak mne, ako aj svojim veľkým duševným rodinám, misionárom a Dcéram kresťanskej Lásky, i našej drahej vlasti.

Prosila som ho aj o to, aby mi povedal, začo sa mám modliť. Počas deviatnika sme denne v sprievode zašly do sv. Lazára, ku sv. pozostatkom. Koľko rás som sa odtiaľ vrátila, vždy som pocítila veľkú úzkosť. Pri návrate domov vždy sa mi zdalo, že vidím sv. Vincenta, alebo aspoň jeho srdce nad malým relikviárom. (Kde sú teraz dvere sakristie, pod obrazom sv. Anny na malom stolíku bola položená malá relikvia, ktorá sa ušla materíncu. Tu sa udalo videnie).

Tri dni za sebou vždy som videla inakšie to srdce. Po najprv ako biele mäso. Porozumela som, že to znamená pokoj, mier, nevinnosť, svornosť. Potom som ho videla ohnivočervené, ako prejav tej žiadosti, aby v srdciach žila láska, Cítila som, že sa naša spoločnosť musí obnoviť a rozšíriť až k najďalším hraniciam sveta. Potom som ho videla v tmavočervenej farbe, čo ma naplnilo takým hlbokým žiaľom, že som to sotva vedela zniesť. Porozumela som, že príčinou môjho žiaľu je nejaká zmena vlády. Vnúťorný hlas mi vravel: Srdce sv. Vincenta sa veľmi zarmucuje pre tie nešťastia, ktoré zastihnú našu vlasť.

Konečne v posledný deň svätého deviatnika som videla srdce sv. Vincenta v jahodovej farbe. Vnúťorný hlas mi hovoril: Srdce sv. Vincenta sa trochu potešilo, lebo vyprostredkoval u Pána Boha, že na prímluvu Panny Márie jeho duchovná dvojité rodina nezahynie v tých nešťastiach, ba práve túto použije Pán Boh k novému roznieteniu viery.

Nemohla som urobiť iné, ako verne oznámiť svoje videnia spovedníkovi, ktorý ma dľa možnosti uspokojil a snažil sa odvrátiť od nich moje myšlienky.«

Jej spovedník, otec Aladel, bol sotva tridsaťročný, keď prevzal duchovné vedenie sestry Kataríny. Za mnohé roky je takrečeno aj on účastníkom nadprirodzeného poslania. Nepochybuje viac o pravdivosti videní. Dovoľí, aby o nich sestra voľne hovorila. Múdrym dôvtipom ju len pred klepcom sebaklamu chce ušetriť. Napomína ju, aby odďalovala od seba myšlienky na zjavenia, lebo je ešte nie dosť skúsenou v duševnom živote a sama táto vec je veľmi chýlostivá: Veď v krajine panuje teraz pokoj a politický dobrobyt! Či teda nebude celá vec len výplodom obrazotvornosti, predstavivosti?

Z neurčitých, neistých vyznaní malej sestry veru nikto nemôže vytušiť smutnú budúcnosť. A táto predsa neodolateľne prišla. Krvavý obraz júlových udalostí, zruštenie sa trónu, strata kráľovskej dôstojnosti Karola X. už o niekoľko dní je verným dôkazom toho, že sestra Katarína videla do budúcnosti. A keď pridáme k tomuto,

že zvlášť v politike nemala ani tej najzákladnejšej zbehlosti, ani najjednoduchšie poznatky, tu sa pokloní naša viera, lebo stojíme voči Božej vševedúcnosti.

Otec Aladel si predsa počína čo možno najobozretniešie. Ani nemôže inak. Zdanlivo nepripisuje nijakú dôležitosť ani prvému videniu, ani nasledujúcim.

Ale takéto zachádzanie ani trocha neuráča poníženú sestru. A videnia nasledujú takmer nepretržite za tých osem mesiacov, ktoré v seminári strávila. A predsa za tento dlhý čas nikto, ani jej predstavení nebadajú na nej ani tú najmenšiu zmenu. Žije skryto. V ničom sa neodlišuje od ostatných. Teší sa, keď ju ani nebadajú. Verne schováva kľúč svojej zamknutej záhradky, vlastne sverí ho len rukám svojho spovedníka.

Nájdeme sa v priestranej jedálni. Pri skromných stoloch samé mladé sestry v bielych čepcoch. Aj sestra Katarína je medzi nimi. S chuťou si pojedajú predložené im jednoduché jedlo. Sestra direktorka seminára s úsmevom hľadá na ich bezstarostnú radosť zo života. Teší sa už skoro celkom prázdny tanierom, ktoré len pred pár minútkami boli hojne naložené.

Ale pri svojej obchôdzke na konci stolovania pri istom stole zastane.

— Nuž, sestra Katarína, vy ste ešte vždy vo vytŕžení?
— pošepne jej žartovne.

Sestra sa zachveje. Pozemský hlas ju prinúti sostúpiť na zem. Teraz zbadá, že sa dosiaľ ani nedotkla pokrmu. Zmäteno sa obzrie, zriaďuje svoje myšlienky. Potom poslušne sa nachýli nad predložený tanier. Sestra direktorka od rohu stola ešte raz pohliadne na ňu. Celý prípad považuje len za nepatrnú roztržitosť.

Ach, keby bola vedela, nakoľko mala pravdu! Sestra Katarína bola skutočne pod dojmom videnia, ktoré sa práve udalo. Pri tejto príležitosti sa jej nepodarilo z nadzemských výšin sostúpiť bez všetkého prechodu na biednu zem.

Ale čítajme ďalej riadky, ktoré písala svojmu spovedníkovi:

»Dostalo sa mi aj inej veľkej milosti. Počas celého

seminára som videla nášho Spasiteľa v prevelebnej Sviatosti. Keď som začala pochybovať, nevidela som pri najbližšej príležitosti nič.»

Milá jednoduchosť! Zázračná poníženosť! Jej pochybnosť sa nevzťahovala na skutočnú prítomnosť sviatostného Ježiša, ale pramenila len z obavy pred omylom, klamom. Považovala som sa za nehodnú tolkej milosti. Nazdávala sa, že je to nie zjavenie, len mámenie obrazotvornosti.

Bolo to v nedeľu 6. júna, keď jej videnie dostalo rázovitý tvar. Srdce, ktoré tak milovalo svoju vlasť, sa svieralo pod dojmami pohľadu do budúcnosti:

»V nedeľu najsvätejšej Trojice, pri sv. omši videla som nášho Pána a Kráľa v prevelebnej Sviatosti oltárnej. Mal na prsiach kríž. Pri evanjeliu sa mi zdalo, ako by sa kríž bol spustil k jeho nohám a ako by bola spadla s neho všetka ozdoba. Spadla na zem. Veľký žiaľ opanoval mi srdce. V mysli povstali trápne myšlienky. V nejasných tušeníach som cítila, že nášho zemského kráľa olúpi o trón a o kráľovské odznaky. Nemôžem ani opísať, aké duševné muky mi to zapríčinilo.

Až veľmi oprávnené sú tvoje duševné útrapy, sestra Katarína. Udalosti poukazujú na to, že sa tvoje neblahé predtuchy uskutočnia. Hrozný otras je už na prahu, ale iba tvoj mystický zrak nahliada do politických víchrov.

*

— Ježišu, Kráľ môj! pozemský zrak nemôže hľadiť na Tvoju skvelosť. Pošli mi svoju Matičku! Nech sa nakloní ku mne jej dobrotivé materské srdce, nech ma posilní a učiní hodnou hľadiť na Teba a ju zvelebovať! — Takto vzdychá sestra Katarína pod tiažou mimoriadnych milostí.

»Hľa, prídem skoro!« (Zjav. sv. Jána 22, 7.) ozýva sa z krásneho neba. Pod' ukážem ti kráľovnú nebies! — »A preniesol ma v duchu na veľký vrch a ukázal mi sväté mesto Jeruzalem, ako zostupovalo s nebies od Boha. Bolo ožiarené velebou Božou. Jeho jas bol ako najvzácnejší kameň, ako by číročistý jaspis.« (Zjav. sv. Jána 21, 10—11.).

Stoštyridsaťštyritisíc vyvolených, stojacich v dlhom bielom rúchu pred trónom Pánovým, máva jej v ústrety svojím panenským závojom.

— Kdeže Pani naša? Prečo opúšťaš domovinu slávy? Ktorá smrteľná bytosť je tak blaženou, že Ťa na zem tiahne? Prečo si obliekla dnes na seba všetok svoj lesk? Jas Tvojho slnečného odevu akože znesie zrak zeme?

Celé nebo by ju rado odprevadiť, ale Nepoškvrená Panna kývne prstom snehobielemu anjelovi: Pod' so mnou ty, strážny anjel mojej sestry Kataríny!

A nebeský posol už aj letí vopred. Tolko radostných zvestí doniesol už najlepšej Matke o malom pozemskom dieťati, o Kataríne, ktorá vo svojej samote vždy na ňu myslí. Nechže teda aj jej donesie raz radostnú zvesť od Nepoškvrenej Matky!

Katarína, už iba niekoľko hodín, a splní sa vrelá túžba tvojho srdca! Akože si pripravená na príchod tej, ktorú tvoja duša miluje?

Cengajú na seminárske cvičenia. Hlas zvonca je hlasom Božím: Každá sa ponáhľa, aby bola prvá na mieste. Svätí strážni anjeli rátajú ich kroky.

Sestra direktorka dnes ešte s väčšou vrúcnosťou začína vyučovanie. Zajtra je sviatok sv. Vincenta. Treba roznieť pahrebu, ktorá už počína horieť v dušiach malých sestier poslucháčok. Nech sa oduševňuje mladé pokolenie mladistvou rozkošou duše. Nech sa napája samotekúcim medom zo životnej svätosti sv. Zakladateľa!

Vzadu, hádam v poslednej lavici, sedí nepatrná sestra Katarína. Tolko ráz prízvukované slovo »svätý« vrylo hlboké brázdy do jej chápavej duše. »Svätý« — aký to preplný pojem! Kolká to sila, náhlenie sa k nebu, raze nie si cesty k nemu, hrdinská odhodlanosť a pošliapanie všetkého, čo je smyselné, čo je pozemské!

Oduševnenosť sestry direktorky už chodí vo výšinách, ale Katarína ju predčí, vzlietne vyššie. Už videla sv. Vincenta! Horiaca túžba vzniká v jej duši: Bárš by mohla vidieť aj nebeskú Kráľovnu. Táto túžba vzrastá každou chvíľou. Už je chatrnou omrvinkou pred ňou celá zem, celý stvorený svet. Počuté slovo ju vytrhne do nebies.

V jej záznamoch čítame: »Pevne som verila, že sa splní moja túžba. Prv ako by som si bola ľahla, prehltila som polovičku z toho kúska rochetky sv. Vincenta, ktorý sa mi bol dostal. A zaprosila som ho, dobrotivého Otca našej spoločnosti, ktorý je teraz Otcom už aj mne, nech sa prihovorí za mňa, aby som mohla uzrieť presvätú Matku Božiu. Nepochybovala som, verila som a dúfala vytrvale. Potom som zaspala«.

PRITÚLENÁ K PANENSKEJ MATKE.

Hlboké ticho vládne v posvätnom príbytku. Pomaly utíchne každý hlások. Zhasne aj posledná lampa. Oko Božie bdie nad spiacimi. Nič nemôže narušiť spánok spokojného srdca. Dve bedliace sestry, s malými lampášmi v rukách, už začaly obchádzku. Prejdú aj predsieňou kaplnky. Večná lampa svojím tajomným svetlom zakmitá, oznamuje, že bedlí, stráži dobrého Majstra, božského väzňa našej duše.

Hodiny odbily poldvanástej. Zrazu s nebeských výšin zostúpi žiarivý duch. Prichádza na anjelských krídlach. Svetiaci pás označuje jeho cestu. Za chvíľku preletí diavly, ktoré sa nedajú zmerať zemskou mierou. Už si zastal pred posteľou sestry Kataríny. Rukou sa dotkne záclon postele, budí ju a osloví tri razy menom.

Ale nech nám rozpovie sama sestra Katarína udalosť žiarivej noci!

»Niekoľko ma tri razy oslovil menom. Zobudila som sa. Odtiahla záclonu a zazrela som chlapčeka, oblečeného do bieleho rúcha. Mohol byť asi štyri-päťročný.

Oslovil ma:

— Poď do kaplnky! Svätá Panna ťa čaká.

Do kaplnky? — Myslela som si. — Veď ma zbadajú. Mám vzbudiť pozornosť? Teraz v noci mám ísť do kaplnky? Samotná? ... Ale predsa musím ísť, veď hovorí, že svätá Panna ma čaká!

— Buď len spokojná — ozve sa teraz dieťa, ako by bolo nahliadlo do mojej duše. — Je pol dvanástej, všetci hlboko spia. Len sa obleč, počkám ťa!

Začala som sa chytro obliekať. Dieťa čakalo pri záhlaví postele.

— Môj Bože, pomôž! ... — Pohli sme sa.

Hneď odbije dvanásť, polnoc. Dieťa ide po ľavej strane, ja popri ňom. Kadiaľ kráčame, zapaľujú sa všetky svetlá. Na to som sa veľmi podivila. Ale ešte viac ma prekvapilo, keď sme prišli ku kaplnke, že na dotyk rúčky dieťaťa sa otvorily dvere. A môj údiv dosiahol vrcholu pri vstupe do kaplnky. Sviečky a lampy horely, ako by bolo pripravené k polnočnej sv. omši.

Pannu Máriu som nikde nevidela.

Dieťa ma odprevadí do svätyne, celkom pred stoličku pána riaditeľa. Pokľakla som. Dieťa ostalo stáť.

Ach, akým dlhým sa mi zdalo to čakanie!

Trocha som sa poohliadla, či ma nezbadajú bedliace sestry. Či neprichádzajú práve predsieňou.

Nijaký šramot. Úplné ticho a pokoj.

— Hľa, tu je svätá Panna! — ozve sa zrazu dieťa.

Srdce sa mi sovrela od radosti. Od zábradlia počujem suchot hodvábného rúcha. Vidím vznešene krásnu, vlebnú postavu. Prejde popri mne a sadne si na stoličku, ktorá bola pripravená pre pána arcibiskupa k veľkej sv. omši na druhý deň.

Začala som pochybovať. Či by toto bola ozaj svätá Panna? Nepredstavovala som si ju takto.

Dieťa vidí moju pochybnosť. Znovu sa ozve:

— Ajhľa, tu je preblahoslavená Panna!

Nemôžem vysloviť, čo som pocítila v tej chvíľke. Ale ešte vždy som si myslela, že to nevidím Pannu Máriu. No hlas dieťaťa sa premenil v silný mužský hlas. Porozumela som, že mám prestať pochybovať, lebo čo vidím, je číra skutočnosť.

Teraz ma už opanovala nekonečná radosť. Radostne som skočila, kľakla som pred svoju panenskú Matku a složené ruky som jej vložila do lona.

Boly to najsladšie chvíľky môjho života.

A preblahoslavená Panna začala hovoriť:

»Dieťa moje, dobrotivý Boh sverí na teba veľké poslanie. Zastihnú ťa mnohé utrpenia, ale znesieš ich v tom povedomí, že to všetko činiš pre väčšiu česť a slávu Bo-

ziu. Poznáš jeho umysly. Veľa sa budeš sužovať, kým verne neoznámíš, nevyjaviš svojmu spovedníkovi všetky tie milosti, ktorých budeš účastnou. On ti bude odporovať, ale neboj sa, dostaneš dosť milostí! Rozpovedz mu všetko s dôverou a jednoducho! Dôveruj a neboj sa ničoho! Budeš mať videnia, v modlitbách svojich dostaneš vnútorné vnuknutia. Vydaj počet zo všetkého tohto svojmu spovedníkovi.«

Slovo neprichádzalo na moje pery. Zrak som nevedela odpútať od jej krásnej tváre. Ale zato nebeská Matička porozumela mojej nemej reči.

»Dieťa moje, časy sú veľmi zlé. Mnoho nešťastí zastihne krajinu... Trón sa zrúti... A zrúti sa celý svetový poriadok... Zo všetkých strán sa nahrnú naň nesti.«

Potom ukázala ľavou rukou na oltár a pokračovala:

»Ale príd k tomuto oltáru. Vyslyšaná bude pri ňom každá prosba. Odtiaľto veľa milostí prúdi malým a veľkým rovnako, ak len s dôverou a horlivo prosia. Dieťa moje, chcem rozsypať svoje milosti na obe rodiny sv. Vincenta, lebo — na šťastie — ich milujem. Ale znepokojuje ma, že sa vkízly podaktoré neporiadky. Pravidlá nezachovávajú presne. Čo do presnosti, mnoho chýbi ešte v oboch Spoločnostiach.«

»Povedz to svojmu duchovnému vodcovi. Teraz je ešte nie predstaveným, ale čoskoro bude ním. Jeho úlohou bude, aby v plnej miere uviedol zachovávanie pravidiel. Povedz mu v mojom mene, aby zvlášť bedlil nad čítaním škodlivým Spoločnosti (knihy, nezodpovedajúce duchu Spoločnosti), nad mňhaním času a zbytočnými návštevami.«

Teraz sa trochu rozjasnila tvár svätej Panny:

»Keď zavedie poriadok, vtedy istá druhá spoločnosť zatúži spojiť sa s vašou. Je pravda, že je to nezvyčajná vec, ale ja milujem aj ich. Povedz, aby ich prijali, lebo bude na nich Božie požehnanie a budú veľmi spokojní. Celá Spoločnosť veľmi vzrastie.«

»Ale prídu veľké nehody. Nebezpečenstvo bude veľké, no, nebojte sa! Dobrý Pán Boh obhájí Spoločnosť na prímluvu sv. Vincenta... Budem aj ja s vami. Aj v mi-

nulosti som vždy bedlila nad vami. Aj teraz udelím vám mnoho milostí... Nadíde chvíľa, keď si budete myslieť, že je už všetko stratené, ale aj vtedy budem s vami. Dôverujte vo mne! V oboch Spoločnostiach skúsite moju ochranu, obranu Božiu a sv. Vincenta...«

Nebeská moja Matička so slzami v očiach, takmer plačúc, hovorila ďalej.

»Ale nebude tomu tak s ostatnými Spoločnosťami. Mnohí padnú v obeť aj z parížskeho kňazstva. Zabijú aj samého arcibiskupa. Dieťa moje, kríž pošliapu nohami. Krv bude tiecť ulicami.«

Panenská Matička sa temer zadúšala v zarmútku. Na jej tvári bolo vidieť nesmiernu bolesť.

»Dieťa moje, pre celý svet nastane veľký zármutok.«

— A kedyže nastanú všetky tieto hrôzy?

— »Štyridsať rokov, zase desať, a potom pokoj...«

Ešte som sa opýtala panenskej Matky, čo znamená všetko to, čo som videla, a ona mi všetko vysvetlila.

Ostala som tak ešte dosť dlho. Zrazu udala sa predomnou taká premena, ako keď žiara zhasne. A panenská Matka ako letná tóna zmizla zpredomňa, a to tou istou cestou, ako bola prišla.

Len čo som vstala so stupňov oltára, hneď som zazrela chlapčeka na tom istom mieste, kde som ho bola nechala. — Odišla — riekol a pokynul mi, aby som ho nasledovala.

Vrátili sme sa teda. On popri mne, zase zľava. Kadiaľ sme išli, zažaly sa lampy znovu.

Nazdávam sa, že to dieťa bolo mojím anjelom strážcom. Vyslyšal moju prosbu, lebo som sa často utiekala k nemu, aby mi raz ukázal moju nebeskú Matku. Jeho rúcho oslepovalo svojou belosťou a svietilo ako pochoď. Mohlo byť asi 4-5 ročné.

Bily práve dve hodiny, keď som sa dostala nazpät k posteli. Potom som už nevedela zaspáť.

*

Toto je zpráva sestry Kataríny. Pero sa chveje pri opisovaní zázračnej udalosti, um sa unaví v jej pochopení. Len tá, ktorá udalosť prežila, neklesá pod ťarchou mimo-

riadnych poverení, ktorých sa jej dostalo. S dôverou, ktorá je príznakom, prostých jednoduchých duší, ide, aby splnila ťažkú úlohu.

Ozaj obdivuhodná jednoduchosť! Už oddávna jedinou túžbou jej srdca je, aby mohla uzrieť Božiu Matku. Našla príležitosť. Pobehne preto k nej ako ku svojej vlastnej matke, složí si ruky do jej lona. Jednoducho veri, miluje a poslúcha. Ledva sa vie nasýtiť pohľadom do jej materských očí.

Dosiaľ sa ešte vôbec nestalo, aby sa niekto vo svojom videní dostal tak blízko ku Kráľovnej nebies. Nikdy, nikto sa jej nemohol dotknúť. A sestra Katarína môže položiť svoje späť ruky do jej lona! Skoro dve hodiny strávi v jej spoločnosti. Dostane mimoriadne poverenia. Pozoruje, opytuje sa; na otázky dostane sa jej vysvetlenia.

Pri všetkých takýchto mimoriadnych milostiach neďbá na seba samú. Vo svojom opise iba nakrátko spomína svoje city. Ešte aj vtedy, keď ide o Pannu Máriu a opis celého dlhého videnia, jednoduchými slovami rozpovie len samé údaje. A spraví to len na žiadosť svojho spovedníka.

Je zaujímavé pozorovať, ako podrobne si pamätá všetky okolnosti. Presne udáva čas. Cituje slová svojho anjela strážcu. Vie, kedy a kde stál; že stále kráčal po jej ľavej strane; že presvätá Panna nebola celkom taká, ako ju na obrázkoch a maľbách vídaj... A takto ide ďalej. Všetko presne, dopodrobna.

Úprimne povie aj to, ako sa bála, aby nikto nezbadal jej odchod, že vkročiac do kaplnky pohliadla do predsiene, lebo sa obávala, že ju niekto vidí. Nezatají svoje pochybnosti, či je to skutočne presvätá Panna, ktorú vidí pred sebou. Nemôže ju teda nikto podozrievať, že to bolo dielo obrazotvornosti.

Pri zjavení Nepoškvrnená Panna odkryje svojmu dieťaťu aj mnohé tajomstvá, ale naloží jej, aby tieto oznámila len svojmu spovedníkovi. Ona poslúchne a mlčí.

Krátko pred jej smrťou, roku 1876, teda o 46 rokov po tajomnej noci, dostane sestra Katarína dovolenie od Presvätej Panny, aby toto tajomstvo oznámila. Chytí pero

a verne zúčtuje zo všetkého. Tých 46 rokov nevytrela nič z jej pamäti. Ako keby znovu prežívala zázračné udalosti.

Kardinál Bona vo svojej knižke »Rozoznávanie duchov« zdôrazňuje, že si pamäť verne zachová obrazy mimoriadnych udalostí mystického života. Slová počuté pri nejakom nadprirodzenom zjavení ostanú nadhlo, takrečeno nikdy nevymiznú z pamäti.

ČI SA SPLNILY PREDPOVEDE?

Opýtajme sa však, či sa splnily predpovede? Veď od tohto závisí všetko.

Splnily sa všetky, do poslednej.

Otec Aladel bol vtedy ešte len spovedníkom sestier, neskôr stal sa skutočne ich riaditeľom. Svojím požehnaným zakročením zahatil neporiadky a obe Spoločnosti sv. Vincenta: Spoločnosť Lazaristov a Dcéry kresťanskej Lásky sa zázračne rozšírily.

A iné spoločnosti, spomenuté v predpovediach?

Veľká francúzska revolúcia zrušala rehoľné ustanovizne. Po búrlivých časoch sa sestry znovu shromaždily. Tie však, čo nenašli hneď spojenie s materincom, dostaly sa vo väčších-menších skupinách pod správu diecézneho biskupa. Pomaly sa odchyľili od pôvodných pravidiel a utvorily novú spoločnosť, ako vetvi od kmeňa odtrnuté. Pri tom všetkom menovali sa aj ony dcérami sv. Vincenta.

Na tieto spoločnosti myslela Panenská Matka. V Severnej Amerike sa pripojily k rodine sv. Vincenta »Sestry lásky«, neskôr pod vedením matky Leopoldíny Brandisovej milosrdné sestry zo Štýrskeho Hradcu, potom soľnohradské milosrdné sestry, ďalej belgické sestry a viac spoločností sestier, ktoré mali podobné ciele.

»Nebezpečenstvo bude veľké, no, nebojte sa! Dobrý Pán Boh obháji Spoločnosť... Budem aj ja s vami...« ozýva sa ďalej z úst Nepoškvrnenej Panny.

Mnohonásobne sa splnilo aj toto proroctvo. Už 27. júla r. 1830, teda osem dní po zjavení, vypukla hrozná revo-

lúcia. Po uliciach tiekla krv. Zúrivci pustošili, ničili na všetkých stranách.

V r. 1870 a 1871 dvíhala hlavu komuna. Bezúzdna luza vrhla sa na cirkevné spoločnosti a začala prenasledovať duchovenstvo. Popravili veľmi mnoho kňazov, ba aj samého arcibiskupa Darboy (Darboa). Nebezpečenstvo bolo tak veľké, že sa bolo čo obávať zopakovania krvou písaných udalostí veľkej francúzskej revolúcie.

Presväta Panna, zvlášť v roku 1904 pri prenasledovaní sv. Cirkvi, ukázala svoju dobrotivú ochranu; Keď všetkých reholníkov vyhnali z Francie, so Spoločnosťami sv. Vincenta učinili výnimku.

Konečne záver proroctva: »Štyridsať rokov... desať rokov... a potom pokoj...«

Použijúc slovo presvätej Panny sestra Katarína označuje číslicami len čas prenasledovania. Čo sa týka pokoja, len toľko sdeľuje; »potom pokoj«.

*

Malá sestra Katarína je ešte pod dojmami nedávnej minulosti. Obraz nebeského zjavenia má stále pred očami. Akoby jej ruky spočívaly ešte stále v lone presvätej Panny. Ešte vždy počuje zázračné nebeské hlasy. Je len novším Božím zázrakom, že nikto nezbadá jej ustavičné vytrženie. Kdeže by mohla pochybovať o pravdivosti nebeského zjavenia!

Je 27. júla. Ešte neuplynulo ani desať dní od žiarivej noci, a už vidí, ako sa uskutočňujú vtedy počuté tajomstvá. Počuf rachot kanónov, divý rev neukázneného, rozvíreného davu. Poplašné výkriky sa rozlievajú všade.

A čože sa robí v Spoločnosti, v ktorej je sestra Katarína za stenami posvätenými návštevou vznešenej Kráľovnej nebies? Sestry spokojne pokračujú v započatých duševných cvičeniach, ako tie, ktorých kráľovstvo nie je z tohto sveta. Ako by sa im mohlo niečo prihodiť, ako by ich mohlo zastihnúť nejaké nebezpečenstvo, keď nepoškvrená Bohorodička sama bedlí nad nimi? Zúriaci dav prejde popri materinci, ako by ho ani nezbadal.

Sestrička Katarína, daj si pozor, lebo ti hrozí nebezpečenstvo, že prezradíš svoje tajomstvo a hlasite zvoláš:

»Hľa, presväta Panna to všetko vopred povedala a uskutočňuje aj svoje prisľúbenie...«

Ale, netreba sa nám obávať: Mlčíš, ako hrob. Veď si ty najvernejším dieťaťom najvernejšej Matky!

Nápadne bedlí Panenská Matka aj nad domom Lazarietov, ako to bola prisľúbila.

S divokým hurhajom sa blíži k nemu luza. Najviac reve jej vodca, šarvanec. Možno ho ešte zarátať k deťom.

— Tu sú ukryté zbrane!

Davu netreba viac. Hor sa teda, na dom!

— Vydajte zbrane! — A už aj tlčú na bránu.

Generálny predstavený (Otec Salhorgne-Salorň) ide im sám v ústrety. Chce prehovoriť, ale hlas jeho sa stráca. Zvrhla luza vykrikuje, zatínajúc pri tom päste.

Vysokodostojný Otec tak stojí medzi nimi, ako kryštal v bahne, špine.

— Ludia, prosím o slovo! — zvolá ctihodný kňaz.

Za chvíľku prestane huk.

— Kto je vodca? — opytuje sa s velebnou vážnosťou.

Chlapec predstúpi.

— Nuž, dieťa moje, rád by si videl moje zbrane?

— Áno, pane, chcem ich vidieť! — Hlas krotne, niet sa ho čo obávať.

— Pozri teda! — a podá mu breviár.

Človečik zvedavo čiahne za ním. Ťarbavými pohybmi ho prehľadá vo svojich špinavých, zamazaných rukách.

— Pravda, rád by si videl aj guľky, ktorými strieľam?

Malý vodca odpovedá len udiveným pohľadom.

— Nuž, pozri teda! Vidiš, toto, tento, aj tento. — Radom mu poukazuje obrázky, ktorých používa ako značiek.

— Jejej, pán farár! Či sú to pekné obrázky! — a pskočí od radosti.

Mám ti dať jeden z nich?

— Prosím pekne, pán farár!

Radostne čiahne za ním a s milou korisťou už sa aj poberá nazpät. Jeho nepodarená stotina hlúpo hľadá na svojho vodcu. Aj rozumie veci, aj nie. Predsa však spokojne odtiahnu.

Ale niekolkí z nich sa nechcú vzdať celej veci. Vrátia sa o pár dní s novou sberbou. Táto prichádza s hotovým plánom: Nech by ich to čokoľvek stálo, zrutia kríž s priateľia domu.

Teraz zakročí zase Otec Etienne (Etien) a smelým výstupom ich tak nastraší, že sa neopovážia priblížiť viac ku domu.

Sestra Katarína občas oznámi pánu Aladelovi udalosti, ktoré majú prísť. Aj teraz mu povie napríklad, že príde k nim jeden biskup, utečenec. V mene panenskej Matky ho prosí, aby tohto neodmietli. Nech ho vezmú do svojej ochrany. Nestane sa im nič zlého pre to.

Dobrý Otec odchádza tento raz z materínca sestier plný starostí. Vo víre, povíchríci revolúcie majú prijať biskupa, uprchlíka? Či to nepresahuje medze múdrosti? Kdeže ho budú hľadať prenasledovatelia, ak nie v rehoľných domoch? Majú vystaviť aj jeho, aj seba nebezpečenstvu života?

Do takýchto myšlienok pohrúžený prichádza domov. Vo dverách už čaká naň generálny predstavený.

— Dobre, že ste už doma, milý môj pane! Predstavte si len biskup Frayssinous (Fresinú), bývalý minister školstva vo vláde trónu pozbaveného Karola X., hľadá u nás útulok. Povedzte mi, čo máme robiť? Neľudské by bolo ho odpraviť, však? Máme ho prijať? To je zase priamo opovážlivosť!

Slovo prichádza za slovom. Otec Aladel bez váhania ostane pri svojej prvej mienke: Biskupa nesmú odmietnuť.

Ani Matka dobrej rady nenechá čakať na seba. Vnukne im, aby v istom blízkom Lazaristov dome dali prístrešie prenasledovanému biskupovi. A pod jej ochranou mu ozaj pokojne plynuly dni.

PAPRŠLEKY MILOSTI.

Je novembrový večer. Jesenný vánok pohládza kvetiny v záhrade. Potrasie aj zvončeky a pochytiac na svoje krídelká ich sladko-bôľnu melódiu, vkradne sa otvoreným oknom kaplnky. Ako vďačne by si tam oddýchol a odšveholil večernú modlitbu! Ale sa neopováži rušiť tú zbožnú, hlbokú tichosť.

Rady lavíc sa už zaplnily. Seminárske sestry v bielych čepcoch rozjímajú. Ich zrak upretý na bohostánok, ich srdce je v jeho vnútri.

Zajtra je prvá nedeľa adventná. Z duše malej sestry Kataríny si razí cestu povzdych: Rorate coeli desuper! Rosu dajte, nebesá! (Izaiáš 45, 8). Jej hlboká viera a horiaca túžba prerazí otvor na nebeskej bráne. V blaženom videní hľadá tam Matičku Mesiáša, ktorý má prísť.

Nepoškrvená Matka moja, aj vtedy, v prvom Advente si Ty prišla ponajprv a Tvoje »Fiat! Staň sa!« donieslo nám Spasiteľa, aby bol našim Emanuelom: Boh s nami! Odkedy som si do srdca vkreslila krásu Tvojej drahej tvári, ešte viac ma páli túžba, aby som s Tebou mohla byť.

»Nech sa vám stane podľa vašej viery!« (Matúš 9, 29).

Mária, Panna slnkom odiata, sa už zase vydáva na cestu, aby stvorila nebo na tmavej zemi. Sestra Katarína v hlbokom tichu zase počuje šuchot hodvábných šiat, prichádzajúci od zábradlia. Jej duša hneď zachytí dobre známy zvuk a celou jej bytosťou prechádza nebeské chvenie.

Vzhliadne: Dobrotivý Boh jej je svedkom, že sa neklame. Vidí pred sebou presvätú Pannu. »Kto je tá, ktorá kráča ako vychádzajúca dennica, krásna ako mesiac, nádherná ako slnce?« (Pieseň piesní 6, 9).

Na chvíľku sa jej zastaví dych. Tá, ktorú telesným zrakom, v snehovej belosti vidí pred sebou, je nie nikto iný, ako Ruža duchovná, vykvitnutá v nepoškrvenej nevinnosti, čistá Lalia panien.

Zdravas' Mária, nepoškrvená Panna, Matka! — vyráza z jej srdca povzdych radosti. Lenže neposkočí, aby mohla byť zasa pri nej. Dobrý anjel strážca ju zadrží.

— Teraz sa jej nedotýkaj! Vtedy prišla k tebe ako tvoja Matička, teraz sa však ukazuje vo svojej nebeskej sláve. O nej hovorí Sv. Písmo: »Celkom si krásna, priateľka moja, a poškrvny niet na tebe . . . Med z pláňa tekúci sú tvoje rty . . . a vôňa tvojho odevu, ako vôňa kadidla.« (P. p. 4, 7-11). »Tu sa ukázalo na nebesiach veľké znamenie: Žena, odetá slnkom, pod nohami mala mesiac a na hlave veniec dvanástich hviezd . . .« (Zjav. sv. Jána 12, 1).

Blažená sestra, ktorá môže hľadieť na Kráľovnu neba i zeme! Ale rozprávaj zasa sama. Slabé pero sa ohýňa pri opise vznešenej udalosti.

»Vzhladla som a videla som presvätú Pannu pred sebou. Stála na pologuli, ja som aspoň polovicu videla z nej. Jej snehobielym rúchom si pohrávala ranná zora. Na hlave mala čipkový ručníček a na tomto biely závoj, splývajúci až na zem, ale závoj jej nezahaľoval tvár.

Oboma rukama držala pred sebou menšiu guľu. Zrak upierala k nebu a kým tú guľu Bohu obetovala, tvár sa jej skvela vždy viac a viac. Nemožno mi vysloviť, opísať tú jej nebeskú krásu!

Na jej prstoch zbadala som zrazu žiarivými drahokamami vykladané prstene. Vychádzala z nich taká oslepujúca žiara, že zaplavila celú postavu presvätej Panny.

Drahokamene neboly rovnaké. Niektoré boly menšie, iné zase väčšie. Ich skvelosť vzrastala s veľkosťou.

Kým som sa celkom pohrúžila do pohľadu na ňu, pohliadla na mňa a prehovorila:

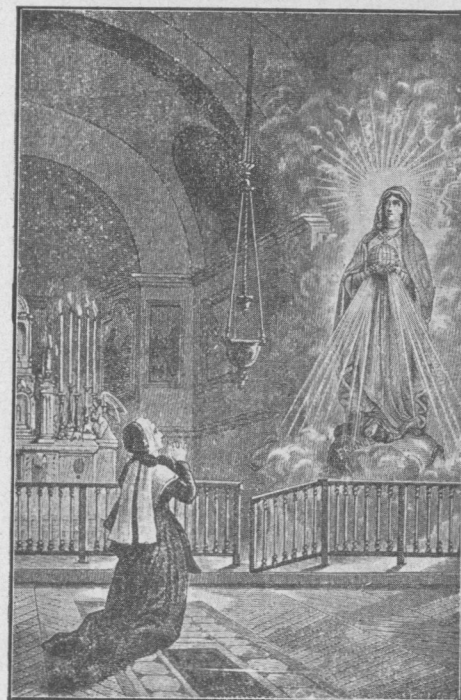
— »Táto guľa predstavuje svet a každého človeka osve . . .«

Neviem vysloviť, čo som pocítovala pri pohľade na prekrásne papršleky.

— »Papršleky označujú milosti, ktorými obsypem prosiacich o ne.«

Porozumela som, že srdce presvätej Panny sa teší, keď nám môže pomáhať. Vďačne rozdáva milosti, ak si ich prosíme.

V tejto chvíľke ako by som bola zanikla od radosti. Ako by som to nebola bývala ja, ktorá všetko toto vidí a počuje.

Druhé zjavenie

Na zjavení som spoznala náhlu zmenu. Vôkol postavy presvätej Panny sa utvoril oválny rámeč, na ktorom sa v polkruhu zlatými písmenami skvelý slová: Bez poškvvrny počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame!

A zase som inak videla zjavenie: Z rúk presvätej Panny zmizla malá guľa a ona spustila svoje mierne rozpäťte ramená. Drahokameňmi vykladané prstene aj teraz zázračným jasom obľialy Jej podnožku — zem:

— »Daj zhotoviť agnusky podľa tohoto vzoru! — zahlaholil zase jej hlas. — Všetci, ktorí ich budú na krku nosiť, budú účastní na mnohých a veľkých milostiach. Prekypujúcich milostí sa dostane tým, ktorí ich budú s dôverou nosiť.«

Teraz vznikla vo mne ešte otázka, prečo nevychádza z každého drahokama na rukách presvätej Panny papršlek. Čo to znamená, že daktoré ostanú bez lesku?

Vnútorňý hlas mi aj to vysvetlil:

— »Kamene bez lesku znamenajú, tie milosti, ktoré si ľudia zanedbávajú prosiť.«

Obraz sa obrátil. V prostriedku som videla veľkú písmenu M. Pri vrcholoch ramien tejto písmeny na vodorovnej žrdke bol vztýčený kríž. Pod monogramom byly dve srdcia: jedno bolo ovenčené tŕnim, druhé prerazené mečom.

Pochopila som, že je to zadná strana agnuska.

Pocit prenikajúci srdcom-dušou prechádza vo mne. Uvažovala som, či je nie potrebný aj tu nejaký nápis.

Ako by som bola na to počula:

— »Tie dve srdcia povedia dost.«

Rozjímanie sa zakončilo. Žiarivé videnie zmizlo. Katarína vidí svätynňu znovu v obvyklom šere. Úbohá, skoro klesne pod dojmami a pod farchou nového poslania. Ale posilňuje ju tá myšlienka, že Matka božských milostí jej pomôže, aby mohla znášať tieto mimoriadne milosti a prekonať ťažké úlohy s nimi spojené.

Obraz, podoba nepoškvvrnenej Panny nevymizne z jej pamäti. Nepoškvvrnená je prostrednej výšky... Tvár má nebesky krásnu... Zrak svoj upiera tu k nebesiam, tu

zase na podnožku na zemeguľu... Jej hlas preniká do hĺbin srdca... Dlhý biely závoj zahaľuje jej prekrásnu postavu... Pologuľa zobrazuje zem, žltozelený had sa svíja na nej. Had, odveký nepriateľ ľudstva, sa krčí pod nohama najmocnejšej Panny. Ona šliape jeho hlavu... Kedyže sa rozplynú biedy pozemského vyhnanstva, aby mohla večne hľadiť na ňu?

*

Blažená sestra Katarína, ešte viac ráz budeš účastná takéhoto šťastia! Už aj tu na zemi. Navštíví ťa, bude hovoriť s tebou, poteší ťa, poradí ti ona, Nepoškvrnená sama. Ty si to však nezapisuješ do denníka. Len z poslušnosti oznámiš podaktoré svoje videnia, a to len vtedy, keď potrebuješ aj pomoc iných.

Nebeská Matička sa hádam nazdáva, že ty, jednoduché dedinské dievča, ju neporozumieš na prvý raz. Hádam si nezapamätáš presne, ako si praje dať zhotoviť medailu.

V decembri sa zopakuje videnie. Do vôle môžeš hľadiť na živý agnuštek a skúmať ho. Presvätá Panna ti sama vysvetľuje, vyučuje ťa. Znovu očuješ rozkaz: »Daj zhotoviť agnusky podľa tohto vzoru... Mnoho milostí sa dostane tým, ktorí ho budú nosiť...«

Takmer vidíme, ako sa pohne srdce tvrdej zeme na tento rozkaz najsvätejšej Panny. Pocíti dotyk nohy Nepoškvrnenej. A vzácne kovy o závod ponúkajú na ten cieľ svoje poklady, svoje hodnoty:

Kráľovná neba i zeme, aké šťastie, že Ti môžeme poslúžiť! Nie je viac tak tmavým vnútro zeme, keď si vypožičiavaš od nás hmotu, látku na zhotovenie Tvojho agnuska. Vezmi si teda, čo aj tak Tebe náleží!

NEBESKÝ TALIZMAN.

Seminár sestry Kataríny končí. Oblečú ju do jednoduchého rúcha dcér kresťanskej lásky. Získala si rázovitého ducha Spoločnosti: Svätou jednoduchosťou sa bude cvičiť v kráľovskej čnosti lásky a považovať sa za poníženú služobnicu chudobných.

Necestuje ďaleko, len do jednej z odľahlejších, bočných ulíc Paríža, do ústavu Enghien (Angie). Tento charitatívny ústav poskytuje domov starcom a zotavujúcim sa chorým, pod opaterou dcér kresťanskej lásky. Začas pracuje v kuchyni. Je to dobrou teplou hriadkou pre kvietky čnosti ukrytého života!

Svet nedbá mnoho o mladú sestru, zadelenú k takejto nízkej práci! Môže sa teda podľa vôle utiahnuť a duchom povzniesť k Pánu Bohu. Veď okrem svojich milých chudobných sa nestará ani ona o huk a mienku sveta.

Tým viac starostí má jej srdce preto, že medaila nepoškvrnenej Matky ešte vždy nie je hotová. Nemôže to urýchliť. Dôveruje teda a modlí sa.

Presvätá Panna sa prišla s ňou rozlúčiť:

»Dieťa moje, neprídem už viac, len vo svojich modlitbách počuješ moje slová.«

Ale vnútorný hlas sa žaluje. Nepoškvrnená sa ponosie trochu, že sa so zhotovením jej agnuska toľko odkladá.

Sestra Katarína sa tiež ponosuje:

— »Nepoškvrnená Matka moja, Ty vidíš, že mi otec Aladel neverí.«

»Uspokoj sa, dieťa moje, príde čas, keď spraví to, čo si žiadaš. On je mojím sluhom a bojí sa zarmútiť ma!«

*

Pisal sa rok 1832. Uplynuly teda už dva roky od onej veľkej udalosti. A hľa, Otec Aladel sa hlási na výsluch pred výtečným arcibiskupom Paríža, Ludovítom Quélen (Kélen).

Nenechá vonku nikoho čakať. Vojde posledný, aby sa mohli nerušene rozprávať.

Otec Aladel verne zúčtuje, pán arcibiskup dojatý počúva. Pred ich múdrosťou a kňazským srdcom je dokončan otvorený cirkevný zákonník. Všetko musí prejsť s tým cirkevnej vážnosti, autority.

Pán arcibiskup už aj rozhoduje v otáznej veci. Z ohľadu viery a mravnosti niet prekážky, teda agnuštek možno zhotoviť. Bude on príhodným prostriedkom šírenia mariánskej úcty medzi veriacimi.

— Z tých prvých si hneď prosím aj sám!

Sestra Katarína s hlbokým pohnutím hľadá na medaily konečne zhotovené. V obrysoch je tá istá, a predsa aká iná bola tá živá medaila, na ktorú ona hľadela... Mária! Matička moja!

— Treba ju rozširovať! — povie konečne priduseným hlasom, v blaženom pohnutí duše.

Arcibiskup sa stal prvým rozširovateľom medaily.

Na smrteľnej posteli ležal jeho dávny priateľ, biskup De Pradt. Aj dušu mal na smrť chorú: odtrhol sa od sv. Cirkvi. Smrť sa už zaháňala naň svojim kosákom, srpom, len šťastie, že ešte nezafala!

Mimoriadna milosť Božia poslala k nemu arcibiskupa s medailou.

— Milý priateľ, čo bude s vami, keď sa o krátky čas musíte dostaviť pred súdnu stolicu Božiu?

— Verejná mienka ma odsúdila, že som nepriateľom Cirkvi, že sú moje zásady mýlne. Možno, že má pravdu. Ale, pane, škoda každého slova! Nestrpím aby sa niekto staral o moje záležitosti. Keď sa Cirkvi nepáči moje stanovisko, nech ma vyobcuje!

Arcibiskup s ustrnutím zbadal, že niekdajší jeho priateľ hlboko klesol a niet ľudského, prirodzeného prostriedku, ktorý by ho v tom strmom páde po svahu zachytil, alebo k návratu naviedol. Už takrečeno videl pod ním horieť pekelný plameň.

Chce prehovoríť ešte k nemu, aby ho vytrhol z víru zatratenia, ale zomierajúci už zunoval návštevu. Jednoducho ukáže dvere vzácnemu hosťovi.

Arcibiskup zronený odchádza. Ale predsa nestráca nádej. K svojmu srdcu privinie sebou donesenú medailu a viac ráz opakuje povzdych: Bez poškrvny počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame!...

Sotvaže opustí dom so smrťou zápasiaceho, tento pocit nápadný nepokoj, vzrušenie.

— Zavolajte späť pána arcibiskupa! Prosím vás, zavolajte ho späť, ale hneď!

Čo sa odohralo v nasledujúcej hodine medzi sluhom Božím a veľkým zblúdilým hriešnikom, to vysvitne až v deň posledného súdu. Ale hľa, pán arcibiskup mu už

aj podáva Najsvätejšieho, božský pokrm na cestu do večnosti.

Zomierajúci v kajúcich slzách ďakuje Útočišťu hriešnikov, že mu svojou medailou sprostredkovala milosť obrátenia.

Ešte sa ani nezvečerilo, už zaznel umieráčik, aby v nádeji spasenia odprevadil na poslednú cestu jednu zachránenú dušu.

Toto obrátenie bolo prvým zázrakom preblahoslavenej Panny jej medailou. A za prvým čoskoro nasledoval druhý... desiaty... tisíci.

Zbadal to už celý svet.

Medailu menujú »zázračnou«, ľud ju má rád.

Len ľud, o skyvu chleba zápasiaci ľud?

Kdeby! Naraz sa aj sto rúk dvíha za ňou. Ruky dobre, pečlivo pestované, i tvrdé, mozoľnaté. Tu nevyliciteľnou chorobou trpiaci úbožiak túži byť zdravý... tam o záchranu milovanej duše sa ronia slzy chůdasi i boháči, lebo v skutočnosti všetci sme jednako žobrákmi dobrotivého Pána Boha.

A tamten kňaz s veľpastierskym prsteňom na prste?

To je sám pápež Gregor XVI. Hľa, pod kríž si položil agnuštek, aby jeho zrak vždy mohol spočinúť na ňom.

Na milióny sa razí v rozličných továrňach. Sotva veďia ukojiť vzrastajúci tábor tých, ktorí túžia za ním.

Agnuštek sa nezdolne šíri, ako kruh vln na vode.

Knížočka, ktorá oboznamuje s agnuskom, za pár mesiacov sa už v treťom vydaní minula.

Oduševnene vychvaľujú tú blaženú dušu, ktorú nebo učinilo hodnou, aby rozsiala po hriešnej zemi tento drahý poklad, drahú perlu milostí.

»Ktože to len môže byť?« hádajú, pátrajú. — Hovorí, že je to jedna milosrdná sestra.

Márne sa namáhate, dobré duše! Tá vyvolená duša si už dávno našla ulitu, aby sa v nej ukryla ako pravá perla.

Za pol roka je už devätnáste zasadnutie v arcibiskupskom paláci, aby ustálili hodnovernosť zjavení, teraz už zázračnou menovanej medaily. Zo zázrakov, ktoré sa sta-

ly v Paríži samom, bolo už deväť uznaných za hodnoverné. Práve rokujú predseda komisie a Otec Aladel.

— Vie ešte niekto, že by to bola ona, ktorá mala videnia?

— Nikto nevie meno tej sestry a ona okrem svojho spovedníka nikomu nepovie o veci. Ba môžem tvrdiť, ničoho sa nebojí viac, ako toho, že by prípadne na ňu mysleli.

— A netuší vaša vysokodôstojnosť, prečo chce ostať nepoznanou táto sestra?

— Nikdy som nezbadal inej príčiny, okrem jej hlbokkej poníženosti.

— Teda táto sestra pociťuje neprekonateľný odpor proti tomu, aby nám osobne objasnila videnia, týkajúce sa medaily.

Výsledok cirkevného skúmania bol v základe tento:

»Preskúmali sme videnia sestry a na prvú otázku, či tieto sú hodnoverné, ustálili sme, že je tu nemožná nijaká pochybnosť. Nebol to ani sen, ani márnivá obrazotvornosť.

Za nesporné sme ustálili aj to, že patričnú sestru v jej terajších vyznaniach nevedla márnivosť, samoláska alebo ctibažnosť, ešte menej hmotný záujem.

Všetko toto dosvedčuje najmä tá okolnosť, že sestra, ktorá bola uznaná za hodnú týchto videní, chce aj napotom ostať dokonale utiahnutá, nepoznaná.

Zázraky, ktoré sa staly prostredníctvom agnuska, poukazujú na jeho nadprirodzený pôvod a na pravdivosť zjavenia.«

Arcibiskup De Quélen (Kélen) stal sa horlivým apoštolom zázračnej medaily. Nezakončí ani jednu svoju kázeň bez toho, aby neprešiel vo svojej reči na nepoškvrnene počatú a na jej medailu. Povzdych »Bez poškrvny počatá...« už vie každý jeho veriaci, veď ho toľko ráz počuli z úst svojho milovaného arcipastiera.

V poprednom parížskom chráme zhotovili nový oltárny obraz. Na slávnosť odhalenia sa shromaždily zástupy.

Čože zobrazuje? Nevie to ešte nikto. Práca ide pota-

jomky. Otca Aladela však často vídať v umeleckej pracovni.

Opona spadne: panenská Matka zázračnej medaily! — ozýva sa nadšená radosť z tisícich rtov.

Dobrotivý arcibiskup s potešením pohliada tu na obraz, tu zase na svojich veriacich. Vykonal dobrú prácu. Uhádol túžbu ich srdca.

Mariánske legendy rozprávajú, že tie duše, ktoré v tuzemskom živote Matky Spasiteľovej preukázaly jej nejakú službu, obsiahly od nej niečo nadprirodzeného, božského.

A tak tomu bolo aj s dobrým pánom arcibiskupom. Jeho srdce sa už nevie viac odlúčiť od srdca Nepoškvrnenej. Takrečeno sjednotí sa s ním.

Struna, ktorú rozozvučal na česť Nepoškvrnenej, chveje sa ďalej a zaznieva neslýchanými novými, vznešenými melódiami.

Obdivuhodným hudobným nástrojom je táto laliová harfa panenských duší!

Už do Ríma posíla svoju obľúbenú záležitosť. Predvídal, že z neba prišlá medaila je prípravou na dogmu...

Na dogmu, cirkevné vyhlásenie Nepoškvrneného Počatia.

»Môj Svätý Otče, táto malá medaila spôsobuje zázračné obrátenia a uzdravenia. K nohám Vaším skladám túžbu srdca svojho duchovenstva, ako aj túžbu vlastného srdca. Zapáľte nové plamene v slávožiare záležitosti Nepoškvrneného Počatia!«

»Staň sa! Dávame prosené výsady.«

A do prefácie Panenskej Matky vloží: Et te in conceptione Immaculata...« Svätikom nech sa hlása na vecky Nepoškvrnené počatie... K tomuto dňu nech sa poja plnomocné odpustky...« (V rozhodnutí zo dňa 7. dec. 1838, zaslanom parížskej diecéze).

Arcibiskup De Quélen (Kélen) akoby už ani nekráčal po zemi!

Začína pastiersky list (zo dňa 1. januára 1839). Nech zaplápolá v ňom oheň jeho srdca! Jeho teplota nech zohrieva, jeho žiara nech svieti:

»Mária je bez poškrvny počatá! Toto je náukou ne-

omyľnej sv. Cirkvi. Mária je bez poškrvny počatá! Obhá-
jif a vyznať túto vieru je našou úlohou. Mária je bez
poškrvny počatá! Tento povzdych sa ozýva všade, kde
sa utiekajú o telesnú-duševnú milosť, ochranu, uzdrave-
nie, obrátenie... Tento nápis sa skveje na bránach pa-
lácov, na dvierkach malých domov, na posteliach cho-
rých, na hrudi zomierajúcich».

Svoj obežník zakončí tou čarokrásnou modlitbou, ktorú
spoluzakladateľka Spoločnosti Dcér kresťanskej Lásky,
sv. Lujza De Marillac (Mariljak) bola sôstavila ešte pred
200 rokmi. Svoje duševné dcéry už vtedy povzbudzo-
vala, oduševňovala k úcte viery v Nepoškrvnené Počatie.

»O Mária, ktorá si od počiatku obsiahla dar múdrosti!
Ty úrodný oblak, vždy jasný, nikdy nie temný! Ty nová
Eva, ktorá si rozšliapala hlavu pekelného hada! Ty sme-
lá Judita, sláva Jeruzalema, radosť Izraela, skvost svoj-
ho Iudu; láskyhodná Estera, výnimka zpod spoločnej
kľiatby, ktorá slíha každé pokolenie Adamovo! Milostí
plná, požehnaná medzi ženami!

Ó najčistejšia Panna! Svojou panenskou čistotou a ne-
poškrvneným počatím nám získaj čistotu srdca a tela,
v mene Otca i Syna i Duchu Svätého. Amen.»

ZACHOVÁ SVOJE TAJOMSTVO.

Arcibiskup Quélen (Kélen) leží ťažko chorý, ale so-
sbiera ešte všetky svoje sily. V novšom obežníku (zo
dňa 21. nov. 1839) oduševňuje svojich veriacich k osla-
ve sviatku Nepoškrvneného počatia. Podľa vzoru zja-
venia zvečneného na zázračnej medaile dá z kovu uliat
obraz Matky Božej a vystaví preň zvláštny trón v chrá-
me Notre-Dame (Notrdám-Naša Pani.)

Treba sa mu ponáhľať, veď je vo večer sv. Silvestra
povolaný na osobný výsluch k nepoškrvnenej Panne,
aby už napozatým hľadel na ňu nie z kovu uliatu, ale
v jej nebeskej kráse, na pravici božského Syna.

Ale pred veľkou cestou ešte raz si dá zavolať Otca
Aladela.

— Pán môj, rád by som sa raz stretol s tou sestrou.

— Vaša milosť, tá sestra túži ostať nepoznaná.

— Predsa, nemohol by som hovoriť s ňou? Nech si
vezme závoj!

— Považujem to za nemožné, aby sa na toto odhodla-
la. Preblahoslavená Panna sama si žiada, aby bolo ta-
jomstvo zachované...

*

A predsa, naša dobrá sestra Katarína, toto bude naj-
ťažšia skúška, ktorej sa musíš podrobiť. Pozri, už si ťa
aj spolusestry všimajú. A to bude prudká búrka, lebo
ťa stihne z bezprostrednej blízkosti.

Otec Aladel navštívi útulňu. Sestrám je známo, že je
zasvätený do tajomstva. Naliehajú naň svojimi otázka-
mi: Ktorej sestre sa to zjavila presvätá Panna? Je star-
šia? Mladá? Kde býva? — Len keby sa mohly dozve-
dieť aspoň niečo bližšieho, potom by sa už ľahšie dalo
pátrať.

Sestra Katarína stojí tam medzi nimi. Aby odvrátila
podozrenie, aj sama sa zaujíma o vec.

Zrazu sa len ozve z úst istej mladej sestry meno tej
pravej:

— Konečne to bude naša sestra Katarína! Už mi je
oddávna podozrivá.

— Opýtajte sa jej samej! — povie Otec Aladel, aby
vyhol záplave otázok.

— Nuž, sestra moja?

— No, to ste práve uhádli! — odvetila nenútene sestra
Katarína. Podmaňujúcou jednoduchosťou odrazila strel-
ku, šíp.

Aj pri tejto príležitosti obstála.

Pri opatrovaní chudobných zastáva aj úlohu vrátnič-
ky. Koľko ráz ju oslovia:

Milá sestra, vy zaiste viete, ktorej sa to zjavila pre-
svätá Panna. Akože menujete tú sestru?

— Ale, prosím vás, nuž kohože ja poznám, najviac ak
seba samú!

A už len preto pátrajú, lebo toľká poníženosť a ukry-
tosť sama zdá sa im byť zázračnou.

— — — — —
Natália Nariškinová, popredná ruská dáma, navštívi

materinec. Bola vychovaná vo východnom, pravoslávnom rozkole. Nemá teda ani poňatia o nejakom vyššom životnom smere. Obzrie si aj kaplnku Materínca, ktorá sa od návštevy nepoškvrnenej Panny stala pútnickým miestom v pravom smysle slova. Dojato počúva hovor o tam sa udavších zázračných udalostiach, ale najviac ju prekvapuje zo všetkého to, že nikto nevie, ktorá sestra videla Nepoškvrnenú.

Viera, ktorá vychováva takýchto hrdinov, sa mi páčil

Preruší cestovanie a svetlom iskry, zapálenej vo svojom srdci, začne pátrať. Na tmavej oblohe jej duševného života ako jasná dúha jej svieti zázračná medaila. Označuje cestu, len ju treba sledovať.

Husto prší na jej dušu Božia milosť.

Onedlho blažená vyzná vieru do rúk kňaza samospasiteľnej Cirkvi Kristovej.

Len keby tá mladá sestrička vedela už raz mlčať! Ale čo má na srdci, to hneď aj na jazyku. Už zase privádza do zmätku chuderu sestru Katarínu.

A má ju predsa tak veľmi rada! Nemôže sa nasýtiť krásou jej čnosti. Koľko ráz ju už pozorovala, s akou hlbokou pozornosťou si odbavuje modlitby, s akou láskou sa vinie k nebeskej Matičke. Je sväto presvedčená, že keď sa presvätá Panna skutočne zjavila, len jej sa mohla zjaviť.

Mladá sestra má práve návštevu. Rozprávajú sa o zázračnom zjavení. Prechádza popri nich sestra Katarína. Nesie ťažký kôš. Tá chudobná ženička, ktorá má osem malých detí a k tomu ešte chorého muža, čaká na ňu pri bráne.

Tu zrazu počuje:

— Tejto sestre sa zjavila presvätá Panna!

— Už zase! Ach, táto štebotavá sestrička! — Ponáhľa sa, aby im ušla.

Ale návštevník je rýchlejší. Pod dojmom prvého prekvapenia sa obráti k sestre Kataríne:

Ako sa teším, sestra moja, že môžem vidieť a pozdraviť tú, ktorá bola účastnou milosti zjavenia Zázračnej medaily!

Ale sestra Katarína je nie nadarmo dieťaťom Matky dobrej rady. Prejaví prekvapenie, že si o nej môžu niečo takého myslieť.

Aj sestrička sa ozve na jej obranu. Lepšie by však spravila, keby mlčala.

— Nechce, aby o tom niekto zvedel, — šepká zmäteno.

Neskôr prosí, aby jej odpustila prostorekosť a ešte nevinne dokladá:

— Odpustite, sestra moja, ale ja som uverila, čo rozprávajú. Vravia, že je tá sestra v tomto dome. A to nemôže byť druhá, ako vy sestra moja!

— Ale, ale, sestrička, nevravmeže takéto táraniny!

— Je to zaujímavé, že ani o tej, ktorá mala zjavenie o škapuliari umučenia, nevieme nič určitého. A predsa je to aj naša spolusestra, pravda?

— Možno, že je to nie jednoduchá sestra. Podľa môjho náhľadu aj zjavenie Zázračnej medaily mohla vidieť niektorá zaslúžilá predstavená. Toľko milosti sa nemôže dostať hocikomu.

Mienky sú rozdielne. Mnohé sa domnievajú, že najviac skryté duše sú účastné takýchto veľkých milostí.

Aj sestra Katarína sedí tam medzi rokujúcimi. Je nebezpečné mlčať v takýto čas. Prehovorí teda a pripojí sa k mienke týchto posledných.

Zle spravila.

Už ju teraz otvorene napádajú, či mlčí alebo hovorí.

— Sestra Katarína, zdá sa mi, že sa neklamem. To ste boli vy a žiadna druhá! Lebo verím, že vyvolené duše žijú tak ukryto, ako vy, sestra moja.

— Kto vie, keďže som to bola práve ja! — odrazi žartovne útok naša blažená sestra. A za nejaký čas má pokoj.

NAJVAČŠÍ ZÁZRAK MEDAILY.

— Priateľu, ako Žid som sa narodil a zomriem ako Žid.

Baróna Bussières (Büsjer) nezroní odpor priateľov. Spraví ešte jeden pokus, aby ho získal katolíckej Cirkvi.

— Ale toľko mi len predsa môžeš spraviť po vôli, že budeš nosiť to, čo ti teraz dám.

— Závisí od toho, čo je to.

— Jednoduchá vec! Tento agnuštek.

Alfonz Ratisbonne (Ratisbon) cúva s výrazom prekva-
penia a pohoršenia.

— Ale veď podľa tvojho náhľadu je to pre teba cel-
kom ľahostajnou vecou. Mňa však tým naozaj potešíš.

— Dobre, dobre — zvolá popredný mladý žid a rozo-
smeje sa. Aspoň budem mať zaujímavý článok pre svo-
je cestovné zápisky!

Alfonz Ratisbonne (Ratisbon) sa totiž vydal na cestu
okolo zeme. Je tomu už viac týždňov, ako bol prišiel zo
Štrasburgu a na dlhý čas sa rozlúčil so svojimi dvoma
sestričkami a svojou nevestou. Teraz pred svadbou, ako
horlivý žid, ide na Východ. Ale týchto niekoľko dní ve-
nuje pamätnostiam a významnostiam Ríma.

Práve sa chcel lúčiť so svojim priateľom, ale ten mal
ešte nejakú žiadosť. Podal mu modlitbu »Rozpomeň sa«
s prosbou, aby si ju odpísal, lebo nemá viac exemplá-
rov pri sebe.

— Rád by som vedieť, čo by si spravil ty, keby som
žiadal od teba odriekať niektorú z našich židovských
modlitieb! — hovorí Ratisbonne (Ratisbon) a zaľato sa
vzpiera žiadosti barónovej.

Konečne predsa tento posledný zvíľazil.

Ratisbonne (Ratisbon) sa nevie dosť prenačudovať,
prečo si toho praje priateľ od neho. Napriek tomu však
odpísal modlitbu a opätovne si ju prečítal, ale iba preto,
aby objavil, prečo zaujíma táto natoľko jeho priateľa.
Už ju vie skoro nazpamäť a ustavične si ju opakuje, ako
keď si pospevuje nejakú svodnú melódiu.

Strávil v Ríme niekoľko dní a mal príležitosť aj viac
ráz sa stretnúť s barónom.

Ale dnes už ozaj odcestujem, neostanem tu ďalej.

Ľahostajne prechádza ulicami. Keď sa postretne s nie-
ktorým známym, veselo si pohovoria o báloch, taneč-
ných zábavách, atď. Keď reč náhodou prejde na veci ná-
boženské, na perách Ratisbonna sa hneď objaví posmeš-
ný úsmev, ktorý sa mu nepodarí ani raz zadržáť.

A keby ešte niekto nazrel tak do jeho srdca! Ani Šaul
na ceste do Damasku neprechovával väčšiu nenávisť
proti Cirkvi Kristovej, ako tento fanatický štrasburgský
žid.

Pri jednej uličnej zatáčke sa »náhodou« stretol s ba-
rónom.

— No, inšie mi už nebolo treba — myslel si v duchu.

— Čujem, že ešte dnes odcestuješ. Zatiaľ by sme si
však mohli obzrieť niektoré veci. Neodprevadil by si ma
do kostola sv. Andreja delle Frate? Mám tam pri pátroch
niečo súrneho vykonať a potom môžeme pochodiť mesto.

Ratisbonne sa zdráha, konečne predsa prívolí. Veď to
bude len pár minút. Už sa aj pohli.

Kdeže by bol tušil, že ho o niekoľko minút božská mi-
losť vrhne na zem a že sa zopakuje s ním zázrak Šau-
lovej cesty do Damasku.

»Navrátiac sa do chrámu«, — rozpráva barón — »ne-
videl som Alfonza. Hľadám ho a čoskoro aj nájdem pred
kaplnkou Sv. Michala. Kľačal bez pohnutia.

Prikročím k nemu. Oslovím ho menom...

Nijaká odpoveď.

Potrasiem ho aj tri-štyri razy, kým ma konečne zbadá.
Vtedy slzami zaroseným zrakom pohliadne na mňa. Ru-
ky sopäté, na tvári neopísateľný výraz a len toľko povie:

— Ach, aký som blažený!

Aj sám som sa zachvel údivom. Pocítil som to, čo
môže človek cítiť len pri pohľade na veľký zázrak.
Zdvihnem Alfonza so zeme. Vyvediem, lepšie rečeno na
ramenách ho vynesiem z chrámu.

— Čo je s tebou? Kde ťa mám zaviest?

— Zaveď ma, kde len chceš! — volá. — Po tých ve-
ciach, ktoré sa odohraly, po tom, čo som videl, som
ochotný na všetko!

Zahrniem ho otázkami, ale nevládze mi odpovedať,
natoľko je dojatý. Vytiahne na hrudi opatrovanú Zá-
zračnú medailu; polieva ju slzami.

Odprevadí ho na byt. Na každú moju prosbu, aby už
rozprával niečo, len lkaním prerývané krátke výkriky
sú odpoveďou.

— Ach, aký som blažený!... Aký dobrý je Boh!...

Kolká to hĺbka milosti a blaženosti! Akí poľutovaniahodní sú tí, ktorí to nevedia! Pred polhodinou som sa vysmieval z viery Ježiša Krista, a teraz...

Ratisbonne ma sovre do náručia a prosí aby som ho zaviedol k niektorému spovedníkovi. Na jeho tvári je žiarivý, môžem povedať celkom zduchovnený výraz. Rád by vedel, kedy môže prijať sv. krst, lebo bez tohto už nemôže ďalej žiť. Túži po blaženosti svätých mučeníkov, ktorých muky obdivoval na freskových maľbách chrámu sv. Štefana.

Zaviedol som ho do kolégia jezuitov, k Otcovi Villefort (Viljefer). Tento ho vyzval, aby hovoril. Vtedy zase vytiahol agnusťek, ukazuje ho, bozkáva a hlboko pohnutý volá:

— Videl som ju, videl!

Keď sa konečne na toľko ovládal, že vedel súvisle hovoriť, začal:

»Mohol som byť asi dve minútky samotný v kostole, keď sa ma zrazu zmocnil nevýslovný nepokoj. Pozdvihol som zrak, ale celá stavba mi zmizla zpred očí. V kaplnke sv. Michala sa sústredila všetka jasnosť... A v tejto záplave žiari tam stála nad oltárom vo veľkej podobe, v celej svojej velebe a vznešenosti Panna Mária, tak ako ju mám tu na agnusku...

Akási nezdolná sila ma hnala, aby som sa priblížil k nej. Svätá Panna mi pokynula rukou, aby som si kľakol. Zdalo sa mi, ako by bola povedala iba toľko:

— Dobre!

Nehovorila so mnou, ja som však predsa všetkému rozumel.

Ratisbonne aj toto svoje krátke sdelenie musel viac ráz prerušiť, aby si mohol vydýchnuť a premôcť veľké pohnutie.

Potom povedal ešte toto:

»Chápem už teraz veľkú lásku katolíkov k ich kostolom, aj to, že ich zbožnosť chce čím krajším, výzdobnejším urobiť pribytok Boží...

— Ako je to dobre taktó! Človek je už ani nie na zemi, je v nebi!«

Potom pohliadol na rub agnuska.

— Teraz už rozumiem tomu, prečo som videl minulej noci akýsi zvláštny kríž, čierny, bez podoby Krista! Márne som sa snažil inam zahnať svoje myšlienky. A hľa je to ten istý kríž, len o hodne menší!

Od Otca Villeforta sme šli priamo do chrámu Panny Márie Väčšej, do tejto milei svätej nepoškvrnenej Panny, aby sme vďakorečili Pánu Bohu.

— Kiežby som nikdy nemusel odísť odtiaľto!

Pred oltárom sviatostného Ježiša ho takmer zdrtilo vedomie skutočnej prítomnosti Bohočloveka, natoľko, že by bol zamdlel, keby sa nebol ihneď vzdialil. Zdalo sa mu hrozným dlieť v jeho prítomnosti s dušou, poškrvenou dedičným hriechom, veď predsa On je živý Boh!

Utiahol sa do jednej z bočných mariánskych kaplniek.

— Tu sa neviem báť, lebo tak cítim, že ma obraňuje Matka milosrdenstva sama.

Dopytoval som sa ho na novšie podrobnosti zázračného ziavenia. On sám nechápal, ako sa mohol dostať v kostole so sirany epištoly na druhú stranu. Iba toľko vie, že zrazu tam kľučal pred kaplnkou svätého Michala.

Iba na chvíľku shliadol podobu Kráľovnej nebies v úplnej kráse jej nepoškvrnenej čistoty. Jeho pohľad totižto nevydržal žiaru nebeského svetla.

Tri razy sa pokúsil o to, aby ešte raz pohliadol na Matku milosrdenstva, ale napriek všetkým námahám, všetkému úsiliu len do výšky jej ramena vzniesol svoj zrak a videl, že z jej rúk ako by v celých snopoch prúdily na neho milosti, v celej záplave!

Čoskoro sa rozšírila zvesť o mimoriadnej milosti. Každý rozprával, dopytoval sa na oných niekoľko úryvkov, ktoré sa o veci dozvedel. Vzdelanejší sa rozhodli, že budú na pozore, neuveria nič tak ľahko. Ale darmo, pred nepopierateľnou skutočnosťou museli skloniť hlavu.

Generál Klapuský priamo oslovil Alfonza:

— Pane, je to pravda, že ste videli obraz presvätej Panny? Rozpovedzte mi, prosím, ako sa to stalo?!

— Jej obraz! Kdežeby! Ju samú som videl, osobne, skutočne, ako vás vidím teraz pred sebou!

Osem dní uplynulo. Alfonz Ratisbonne dal sa pokrstiť. Jeho krstné meno je Mária.

Svätá Stolica úradne dala preskúmať udalosť tohto zázračného obrátenia a 3. júna 1842 vydala o tomto nasledujúce rozhodnutie:

»Jeho Eminencia, najdôstojnejší kardinál-arcibiskup Patrizi dosvedčuje, že zázrak, ktorý učinil dobrotivý Boh na prímluvu nepoškvrnenej panenskej Matky náhlým a dokonalým obrátením žida Mária Alfonza Ratisbonne, je pravý a skutočne sa stal.

Jeho Eminencia dovoľuje, aby k zveľadeniu väčšej slávy Božej a úcty k nepoškvrnenej Panne bol tento zázrak aj v tlači uverejnený, majúť právoplatnosť skutočnosti.«

BIELE VOJSKO.

Naša zázračná medaila sa už teraz neodolateľne šíri po celom svete. Ale sestra Katarína ešte nezakončila svoje poslanie. Ako obyčajne, ani teraz nerozmýšľa dlho. S otvorenosťou a stručnosťou jednoduchých duší odhalí Otcovi Aladelovi pranie presvätej Panny:

— Otče, presvätá Panna si praje, aby ste založili jednu spoločnosť: Spolok mariánskych dieťok. Vy budete jeho vodcom, Presvätá Panna udelí im mnoho milostí. Obsiahnu aj mnoho odpustkov.

A v blaženom nazeraní už vopred vidí, ako zaplaví toto biele vojsko celú zem. Tak sluší nad čisté srdce zázračná medaila na modrej stuhe.

V dlhých radoch prechádzajú pred jej duševným zrakom tisíce bielej spoločnosti. Zaznieva pieseň:

»Mária, verné som Ti dieťa! Tým aj budem, to Ti sľubujem!...«

Koľko krásnych dievčenských duší! Samé jarné kvety! Obrovská biela kytica na oltári Nepoškvrnenej.

Aj Otec Aladel je veľmi zaujatý svojou novou misiou. Neminie deň, aby pri najsvätejšej obeti nepoložil na paténu všetky tie ťažkosti, ktoré na neho čakajú.

Suscipe Pater...! Prijmi, Otče...

Nenáhli sa s vecou. V škole sv. Vincenta sa naučil, ako treba kráčať s kroka na krok, ako treba pra-

covať vážne, rozvažite, ešte ani vtedy sa nie náhlif, keď už každý netrpezlivo čaká.

Prišiel s hotovým plánom pred Jeho Svätosť, pápeža Pia IX. Spoločnosť dieťok mariánskych, je meno tejto družiny, má stáť iba pod správou misijných kňazov sv. Vincenta a dcér kresťanskej lásky, ľudovým názvom: milosrdných sestier. Jej odznakom je zázračná medaila na modrej stuhe...

Aj sestra Katarína s napätou pozornosťou čaká na rozhodnutie sv. Stolice. Z hĺbín duše sa modlí za priaznivé riešenie veci, veď je reč o prianí jej panenskej Matičky.

20. júna 1847 príde z Ríma zapečatený list.

Jeho Svätosť, pápež Pius IX. schvaľuje Spoločnosť mariánskych dieťok pod správou misijných kňazov sv. Vincenta a milosrdných sestier... Udeľuje jej tie isté odpustky, aké má Mariánska kongregácia, ktorú v Ríme založili Otcovia Spoločnosti Ježišovej.

Prvý klíčik, výhonok stromu tejto malej spoločnosti vyhnal z rodnej pôdy našej sestry Kataríny. Malo to byť polichotenie od presvätej Panny?

Vyvolila si totižto ako prvú do svojej spoločnosti Benignu Hiron (Eron) z okolia Côte d'Oru (Kótdoru), odkiaľ pochádzala aj sestra Katarína.

Čoskoro v jarnej nádhere sa zaskveje krásna záhrada Panny Márie, ktorú si verne sama polieva... Vôňa čnosti rozlieva sa z nej naďaleko. Vkráda sa muškátovými oknami jednoduchej dedinskej devy, pohladí zaprášené tváre mladistvých robotníčok v továrni. Ale vkráda sa aj do pohodlných veľkomestských dievčenských izbičiek. Volá. Tiahne.

Biele vojsko na všetky strany rozvíňa svoju zástavu. Z tých zástav je už celá hora. Porozumejú tomu, že nikto neoľutuje, keď svoju nevinnosť sverí ochrane Matky Božej.

Riaditeľ spoločnosti, Otec Aladel, je v pravom smysle jej otcom, dušou. Použije každý prostriedok, aby prvé členky svojím čnostným životom boli pravými, pevnými základmi veľkej budovy spoločnosti Máriinej.

Prešlo celé storočie od toho času a započatá stavba vzmáha sa aj teraz. Dve blažené duše. Svätá sestra Katarína a Otec Aladel sa s nebeských výšin kochajú v nej. Koľko krásnych hesiel môže už vytýčiť na svoje priechelie! Poslúžila by aj ku cti najmodernejšej techniky mravného, duševného a sociálno-spoločenského života, činnosť, ktorá sa prevádza v tejto na pevné základy čností postavenej budove.

Actio Catholica! — Katolícka akcia, činnosť! Či máš nejaký návrh, ktorý by nepodporovaly dievky Panny Márie svojim osobným príspevím? Sú to bieloduchí samaritáni. Uľavujú, obväzujú telesné-duševné rany, vŕhajú späť do ovčince Kristovho zblúdivé a v trňoch života zranené ovečky.

Kým dcéra sveta v prechádzke na korze shromažďuje svojimi myšlienkami a slovami hriech na hriech, zatiaľ sa dcéra Máriina ponáhľa ku svojim chorým, alebo do detskej útulne, aby bola na nejaké dve tri hodinky anjelom strážcom malým deťom chudobných robotníčok.

Alebo čo povedať o tej dcére Máriinej, ktorá prebedli-la noc ako ošetrovatelka pri chorých a potom namiesto odpočinku ponáhľa sa zaniešať niečo pokrmu a inej podpory svojim chudobným!

*

Vráťme sa však k našej sestre Kataríne. Či sa dožila tej radosti, aby aj v Enghiene (Angiene) vykvitli kvetinky záhrady mariánskej?

Ó, áno! Nepoškvrnená Matička jej neodoprie túto útechu. Nechže aj tu opatruje, pestuje, obrezáva čerstvé výhonky.

Ale založenie Mariánskej družiny v tejto chudobnej mestskej štvrti sa stretalo s prefaškými prekážkami. A keby to bola bývala len telesná a hmotná bieda! Je pravda, že s chudobou je často spojená aj duševná núdza, ale tu ešte aj na tie duševné zdrapy číhali lúpežníci.

Protestantské diakonisy roztiahly tu svoje siete a proti ich vplyvu zlyhávala každá snaha sestier.

Nejeden bôlny vzdych a nejedna zbožná, vrúcna modlitba sa povzniesla pre toto k nebesiam zo sŕdc sestier

útulne. Zvlášť duša sestry Kataríny trpela týmto beznádejným stavom. Konečne sa predsa objavila zora na tmavej oblohe.

Nepoškvrnená Panna nohami šliape hlavu odvekého hada.

Sestra Vincencia sa práve uberala cestou, aby jediná oporu chudobnej, hladujúcej rodiny oslobodila od vojenskej povinnosti. Na Univerzitnej ulici ju zrazu opanoval nezvyklý pocit. Opätovne počula volať:

— Pani Narbonne (Narbon)! Pani Narbonne!

Postojí. Rozmýšľa, čo to má znamenať. Toto meno nepozná. Osloví osobu, s ktorou sa práve stretá:

— Prosím vás, nebýva tu niekde istá pani Narbonne?

— Áno! — odpovie táto a ukáže naproti nádherný palác kňaznej Narbonne.

O niekoľko chvíľok sestra Vincencia už klope na dverách šľachetnej panej. Vychádza od nej s tisíc frankami, aby mohla vykúpiť tohto úbohého chlapca od vojenčiny. Ale prináša si od nej ešte aj niečo cennejšieho: Tú láskavú výpoveď, že milostivá pani aj inokedy vďačne vyslyší prosby úbohej milosrdnej sestry.

Preto ju vyhľadá zase o krátky čas. Predstaví jej veľkú náboženskú zaostalosť, duševnú biedu štvrti a pre lásku Božiu ju prosí, aby tam dala vystaviť katolícku školu.

— Sestra moja, všetko čo mám, dostala som od Pána Boha, preto vďačne otvorím tobolku k zveľadeniu jeho väčšej slávy.

V susedstve útulne kúpi pozemok a dom, aby sestry, na svoju nesmiernu radosť mohly tam v krátkom čase otvoriť ľudovú školu, pracovňu pre vonkajšie, dochádzajúce dievčatá a pre chovanky domu, materskú školu a patronáž pre chudobné dievčatá.

21. novembra tohože roku (1851) shromaždil sa v kaplnke ústavu do bieleho rúcha oblečený voj dievčat, aby prijal z rúk Otca Aladela a na srdce si pripál odznak Mariánskych dievčat; zázračnú medailu.

Krásny ten deň bol oživený čistou radosťou srdca. Ale kto by mohol opísať blaženosť sestry Kataríny! Teraz už

na vlastné oči môže vidieť, ako sa splňuje pranie presvätej Panny.

Akože bude znášať túto radosť, blaženosť, keď stačí len si pomyslieť na Božiu Matičku, a už padá do vytrženia!

Ale ani teraz nepovie nič, len roztrie slzu v oku... Už nám aj zmizla v zástupe. Sledujeme ju, kde pôjde! Tam kľučí pred sochou Panny Márie v záhrade. Vždy hlasitejšie si razí z jej duše cestu doteraz udúšaná, zdržiavaná radosť.

— Mária! Mária! Ó, Mária!... Oroduj, oroduj za nás... Mária! Mária! Ó, Mária!

Celá viera, nádej a láska jej detinskej duše sa skrýva v tomto trojitom výkriku.

Kedykoľvek zazrie mariánske dieťa, jej srdce prekypuje dojatosťou. Alabastrová nádoba jej duše je preplnená. Preteká z nej drahý nardový olej:

— Mária! Mária! Ó, Mária!...

Toto meno zapaluje, jeho pahreba páli, a na perách v láske horiacej duše sa premení v sladkú melódiu:

— Mária! Mária! Ó, Mária!

*

Sestra Katarína má za údel modlitbu a oduševnenosť, dokiaľ podielom Otca Aladela je práca. Ústredná správa na rozličných miestach založených mariánskych spolok strávi jeho čas, jeho sily.

A veru — žatva je veľká! Teraz keď ho úradné povinnosti viac ráz volajú do Enghien (Angienu), ustrnutý badá, že drobné pokolenie tejto mestskej štvrť vyrastá skoro celkom bez poznania Pána Boha: 8—10—12-roční robotníci tamojších papierní nemajú podielu ani na náboženskej náuke, nedostane sa im tiež v ostatných predmetoch a ani tých najzákladnejších, všeobecných poučení.

Smutný obraz poskytuje bezuzdný kŕdeľ detí pred otvorenou bránou pokušení a príležitostí k hriechom.

Dievčence už majú školu a patronáž kňaznej Narbonne. Je tam už aj krásny Spolok mariánskych dieťok. Ale čo bude s úbohými chlapcami?

Veď v Srdci Panenskej Matky majú tiež svoje miesto.

Bezprostredne pri Ježiškovi. Z nich vznikol palmový voj malých mučeníkov; s nimi sa bavieval malý Ježiš.

Pošle teda dobrodinčov, aby čo sa týka školy a útulne pre detských robotníkov, ani oni nezaostali za dievčencami.

19. júla 1850 novým pápežským nariadením utvoril sa Mariánsky spolok aj pre malých, chudobných chlapcov, sverených opatere milosrdných sestier.

Slávnostne sa odohráva prvé prijatie. Keby sme teraz videli radosť našej sestry Kataríny! Ale radšej ju nechajme, nechajme ju! Nech vylieva radosť svojej duše nebeskej Matičke.

*

Ale biedna zem naša nie je iba sídlom radosť. Nena-
vykajme srdce svoje na ne, lebo potom budú tým trpkéjšie slzy žiaľu.

Mariánsky spolok prekvitá v celej kráse. Jeho záhradníkom a strážcom je Otec Aladel. Ale či si počká na obračku? Už sa veru pripravuje pomaly na lúčenie tento dobrotivý Otec.

Práve usporaduje svoje spisy. Ešte raz prebehne zrakom list, ktorý mu na vlastnú jeho žiadosť — bola napísala sestra Katarína pred 20 rokmi. Aké to bolo slávne poslanie!

Panenská Matka ho čaká — domov. Či splnil každú jej žiadosť? S akými zpravami pôjde k nej?

Zrak sa zastaví pri dodatku listu:

»Už dávnejšie bojujem s istým vnútorným vnuknutím. Nevládzem už ďalej. Sdelím ho teda Vám, Otče. Prosím, veľmi Vás prosím, vyslyšte ma, splňte moju prosbu! Dajte zhotoviť, vystaviť oltár na tom mieste, kde sa zjavila preblahoslavená Panna. Ešte nikdy som nepocítila tak silný vnútorný popud k tomu, ako teraz. Otče, ob-
siahnete všetky odpustky. Proste len o všetko, čo chcete! Som presvedčená o tom, že toto zveľadí slávu Božiu a úctu presvätej Panny. Novú horlivosť vleje do duší.

Pre dobrého Pána Boha a svoju nepoškvrnenú Matku Vás prosím, učiňte to! Ale čím skôr! Sto ráz a opätovne Vás prosím, Otče, uspokojte moje svedomie! Cítim, že to prosí od Vás sám Pán Boh a presvätá Panna. Prosím,

vyslyšte ma! Vyprostredkujte k tomu dovolenie od nášho vysokodôstojného Otca...«

Otec Aladel poskladá papier. Pokoj a mier vyžiaruje celá jeho bytosť, postava.

Dokončil som dielo, ktoré si mi dal vykonať.« (Ján 17, 4).

Písalo sa 25. apríla 1865. Žiarivý jarný papršlek rozvíňal lupienky skorých kvetínok. Aj pred Otcom Aladelom sa otvárala ríša večného jara, aby prijal v nej odmenu večného nazerania na Boha a Nepoškrvenú Božiu Matičku.

Oddáleka ho víta radostné volanie blažených nebesťanov: »Hľa, tak bude požehnaný človek, keď sa bojí Pána!« (Žalm 127).

Podľa výpovede istého očitého svedka, počas celého pohrebu radosťou žiarila tvár sestry Kataríny. Nemohla ju zroniť myšlienka na smrť, veď aj sama túži dostať sa ta, kde teraz dávajú jej duchovnému Otcovi: »...mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, pretekajúcu...« (Luk. 6, 38). Dáva mu ju nepoškrvená Panna, ona, u ktorej nôh prežívala »najsladšie chvíľky svojho života«.

Smútiaci zástup navracia sa domov. V oku sa im jagá slza. Sestra Katarína ešte raz pohliadne na čerstvý hrob. Na chvíľku sa zachveje, veď s Otcom Aladelom je pochované aj každé tajomstvo jej srdca. Ku komu má teraz ísť, ku komu sa má obrátiť?

Ale skoro sa uspokojí. Prislúbený »vnútorný hlas« sa ozve: Neopustím ňa, ostanem s tebou!

NA POLI LÁSKY.

Doma čaká na ňu storaká práca. Chudobní už stoja v dlhom rade pri bráne. Koľko známych tvárí! Hneď bude treba rozdeliť obed, ale predovšetkým obslúži chorých:

— Vy budete prvá, tetička! a už aj odmotáva obväz s ruky chorej. — Chvála Pánu Bohu, ako sa to pekne hojí! Ale zato ešte priviažeme na boľavé miesto medailu, pravda, milá duša? A kým preväzuje ruku, spolu

s chorou odriekáva povzdych: »Bez poškrvny počatá Panna Mária...«

A za prvou prichádzajú ostatní, možno aj dvadsiati. Jednému sa sbiera prst, druhý má jedovatý vred. Ten robotník už dva dni má veľmi zapálené oči. Ten chlapec zase skočil na klinec.

Nikto neodíde bez pomoci. Pri úľave bolestí telesných rán odnášajú si všetci niečo aj z duševnej lekárničky sestry Kataríny.

Potešuje už sám jej pohľad, aj tento lieči. Prichádzajú k nej v celých húfoch. Skoro nikdy ju nenájdeme samotnú. Ale nech nepovie nikto nič zlého na jej drahých chudobných!

— Nuž čože robí tá stará striga? — dopytuje sa niekto. Tak zväčša má aj pravdu, lebo tá úbohá starenka je strašne hašterivá, neznášanlivá, je na farchu celému svojmu prostrediu.

— Prosím vás, pomodlite sa za ňu! — odpovie sestra Katarína a v jej hlase niečo svedčí, že ju bolí ostrá poznámka o tej úbohej tetičke.

Inokedy zase celkom »bez seba« sa rozhorľuje niekto:

— Milá sestra, prečo nenapomeniete toho starého darebáka! Už sa to predsa nedá strpieť, aby na každú vašu láskavosť odpovedal samým grobianstvom!

— Neviem to spraviť — odvetí sestra Katarína s anjelskou krotkosťou. — Keď stojí predou mnou chudobný, vidím v ňom samého Pána Ježiša.

Aj stárež útulne vidí v nej svoju dobrotivú matku. Je to veľké slovo v živote úbohých chudákov! Prežívajú už druhé detstvo a bez matky by to bol veľmi trpký život. Sestra Katarína im je naozaj matkou, lebo sa nezaoberá s nimi iba z povinnosti, ale s pravou láskou.

Ako veľmi potrebujú tejto lásky!

»A príde staroba... Zvláštne, ale je tomu tak, teraz sa ešte viac dá pocítiť potreba lásky.

Keď už človek pomaly vyšiel zo shonu života a prišiel na odpočinok, vtedy srdce prehovorí zase hlasitejšie. Ach, milí starčekovia, starenky! Ako sa vedia tešiť, keď im niekto s láskou, teplo podá ruku! Prečo? Lebo majú pocit, ako keby v nich bol samý chlad, ako keby mrzli.

Preto vyhľadávajú teplo mládeže, aby pri tomto omladli aj sami. Preto milujú tak zo srdca dietky, maľučké, ktoré samy žijú po láske a predsa ju plnou hrstičkou rozdá-
vajú.

Je dojímavé hľadieť na to, s akou láskou sa túli k sebe staroba a detstvo! Ako by sa pohybom životného kruhu bola dostala pravá láska k svojmu počiatku. Hľa, staré srdce nevymrelo, ba skôr omladlo v láske . . .« (Kniha slnka, od Wibbelta).

Aj sestra Katarína si často myslí na to, aké neisté, klátivé sú prvé krôčky dieťaťa; ako sa toto teší, keď ho v týchto neistých pohyboch zachytí ruka milujúcej matky. Jeho zrak pri tom žiari radosťou.

Aj oči jej úbohých zostarých detí sa lesknú, ale slzami. Láme sa v nich posledný jasný papršlek ich zapadajúceho slnka. Ramená milujúcej matky sú nahradené barlami. A predsa bol čas, keď aj oni boli krásnymi, plnými zlatoklasmi!

Tam na záhradnej lavičke rmúti sa chudobná tetička. Len tak v duchu narieka, kvíli. Ale struny duše sestry Kataríny sú veľmi jemné, citlivé. Aj bezhlasné zvuky ich rozochvejú. Ponáhľa sa k nej, aby zvedela, čo ju bolí viac, osirelosť alebo staroba?

Prisadne si k nej; hladká ju. A toto jemné pohladkanie zaženie myšlienky dobrej starkej do dávnej minulosti. Na kvetnaté polia. Do zašlých dobrých časov. Zatične horkosť prítomnosti, usychajú slzy a zvráskavelá tvárička sa vyjasňuje k úsmevu.

Už aj vyratúva dávne milé rozpomienky. Sestra Katarína ju počúva so záujmom milujúceho srdca, ale jej zrak sa už zaoberá s tou druhou, ktorej vypadla z ruky barla a nemôže sa hnúť cestou ďalej.

Potešenej tetičke sa ujde ešte dobré slovíčko a naša sestra je už pri tej druhej. Podopiera, vedie ju. Keď ide takto s ňou, hneď sa dostane úbohej starene aj trochu duševného dobra, poučenia, lebo ľahko je sklleslá a žaluje sa.

Duševnej útechy sa dostane aj ponosujúcemu sa starčekovi:

— Nič to, strýčko milý! Naša pravá domovina je tam hore. Pre krásne nebo sa vyplatí aj trpieť!

Teraz zase nesie za krčah čestvej vody, aby sa nemusely k studni ustávať tie tri starenky, ktoré v dobrej nálade párajú perie pri kamennej ohrade.

— Pán Boh pomáhaj a požehnaj vašu prácu, milé duše! Ale či si pomyslíte pri nej aj na Pána Boha? Práve odbilo desať hodín. Pomodlime sa spoločne Zdravas k úcte pre blahoslavenú Panny!

Nedostali by sme sa na koniec každodennej práce ses. Kataríny. A predsa sme ešte ani nespomenuli udržiavanie poriadku, šiat, postieľ, izieb týchto starčekov a stareníek, nespomenuli sme ani iné tisícere ich potreby, požiadavky. A k tomu ešte ošetrovanie ťažko chorých!

A predsa už aj na pleciach sestry Kataríny mnoho desaťročí spočíva. Ale nemyslí na odpočinok, nesmie myslieť naň. Uschová, preloží si ho na ten druhý život, na život večného odpočinku.

Z jej rúk sa nemiňa zázračná medaila. Medzi riadnymi obyvateľmi útulne niet ani jedného, čo by ju s dôverou nenosil. Ale sestra Katarína má aj návštevníkov. Priháňa ich povíhrica života a tak dobre padne ich osirelým dušiam, keď na pálčivé rany nakvapká balzamu milosrdná ruka.

Kto ju raz počul vysloviť povzdych: »Bez poškvrvny počatá . . .« prichádza znovu a znovu, aby ho mohol opätovne počuť. Len keď vypráva o svojej nepoškvrvnenej Matičke, blaženosťou Tábora žiari celá jej bytosť.

Takí životní stroskotanci vďačne si pri nej trochu odpočinú. Neopytuje sa ich, odkiaľ prišli, kam idú. Nepriđe tu do ohľadu náboženstvo, pohlavie, vek, spoločenské postavenie. Neodokrýva — aspoň predbežne nie — ani ten závoj, ktorý zakrýva tajnosti ich hriešneho života. Materská láska nečiní rozdielu. V srdci sestry Kataríny majú všetci miesto.

Koľko razy ju nájdeme na zemi kľáčať pred záhradnou sochou Panny Márie! Svoje malé kľakátko prepustí najúbohejšej stareнке. A možno, že sa práve táto ani nemodlí. Jej duševné krídla sú sviazané, spútané zemskými okovami.

Niž to zato! Tým slobodnejšie vzlieta rozjímavá duša našej sestry pred trón nebeskej Matičky: »Od vekov nebolo slýchať, žeby bol voľakto opustený, kto sa pod ochranu Tvoju utiekal, Teba o pomoc prosil...« Neprosi za seba. Oroduj za svojich chudobných, za svoje zostarilé deti. A Matka milosrdenstva veľmi dobre rozumie jej slovám: Ladová kôra sa roztápa. Akonáhle sa otvorí pery jej miláčka, jej chránenky k modlitbe, tu Mária, potešenie zarmútených, k milosrdenstvu pohne srdce svojho božského Syna.

*

Cengajú. Matička chudobných sa ponáhľa na duševné cvičenia. Svojich starčekov sverí ochrane panenskej Matky a svätých anjelov strážcov. Dosiaľ žila celkom pre nich, teraz sa však pohrúži úplne do modlitby a rozjímania.

Je to dokonalým spojením života Marty a Márie. Sestry ju už viac ráz pozorovali: Sotvaže si kľakne, pohrúži sa do takej hlbokkej zbožnosti, ako by stvorený svet ani nejestvoval vôkol nej.

Aj sa jej už spýtaly:

— Povedzteže, milá sestra, ako sa môžete tak chytró pohrúžiť do rozjímania?

— Ach, to je také ľahké! Kľaknem si, vmyslím sa do svätej prítomnosti Božej a poviem: Pane, tu som. Daj mi, čo Ty sám chceš! Ak niečo dostanem, poďakujem sa, ak nedostanem nič, aj vtedy budem ďakovať, lebo si nezaslúžim nič. Potom rozpoviem všetko, čo mi len na myseľ príde. Rozpoviem, oznámim mu svoje radosti, žiale...

— A dobrý Ježiš vypočuje to všetko bez slova?

— Ó, nie. Dobrý Pán Boh nemlčí, on hovorí. Hovorí aj k vám, len ho počúvajte!

Keď videla, že je niektorá sestra zronená, hneď ju posielala k sviatostnému Spasiteľovi.

— Idte, sestra moja, idte k oltáru! Rozpovedzte všetko dobrému Pánu Ježišovi. Uvidíte, nezajdete si k nemu nadarmo!

K oltáru pošle každého, komu je zapotreby útechy,

lásky, milosrdenstva. Pritúlená k panenskej Matke sa naučila, že čo je dobrého na svete, to všetko vyprýštilo z oltára. Ani preblahoslavená Panna nevedela lepšieho nad toto poradiť pre ťažké chvíľky života.

— Príď k tomuto oltáru! Tu vždy nájdeš hojnosť milosti, potechy, keď toho budeš potrebovať — povedala v tej žiarivej, milosti plnej noci.

A ozaj, tu vždy našla dostatok útechy a milosti, veď v úpäti oltára vyspela vo sväticu, veľkú sväticu.

Hociaký pracovný kruh jej vyznačila sv. príslušnosť, tento si premenila hneď na malú svätyňu. Obetný oltár svojej duše niesla sebou vždy a všade. V každej hodine dňa obnovila na ňom obeť poklony, vďaky, smierenia a prosby. A netreba nám ani pripomínať, že v tejto svätyni sa dostalo čestné miesto aj preblahoslavenej Panne Márii.

Jediné výletnicke miesto pre ňu je záhradná socha Panny Márie. Keď prechádza tadiaľ, tu je vždy zastávka, oddych. Jej telo je na zemi, ale duša v nebesiach, pri panenskej Matičke, Márii.

Domáci: chudobní, dietky, kandidátky neraz sa ukryjú medzi kričkami, aby mohli hľadiť na zduchovnelý obličaj modliacej sa sestry.

Keď kľáčala, sotvaže sa podoprela. Z držania tela sa odzrkadľovala akási nevýslovná púťavá sobranosť. A predsa sa verejne obviňovala, že nebola dosť horlivá v modlitbe.

Poníženosť! Tento pojem je nevyspytateľný ako ľudské srdce a hlboký ako more. Katarína sostúpi ešte aj do hĺbin tejto hĺbky. Tam pátra, sbiera pravé perly, poklady, ktoré nezhrdzavejú, ktoré majú cenu aj v nebesiach.

Neraz ju chceli vymenovať za sestru služobkyňu. Ale jej poníženosť sa vzoprela tejto úcte, vyhla jej.

Ústav je práve bez sestry služobkyne.

— Tu máme sestru Katarínu! Najdeme v nej všetky vlastnosti dobrej sestry služobkyne — navrhujú sestry.

Hovoria svätú pravdu. Veď si od nej prosia rady a nasledujú ich, povzbudia sa jej dobrým príkladom, na šla-

pajoch jej horlivosti vyprýštuje radosť, pokoj, rozjímavá nálada v milom rodinnom krúžku.

Hej, ale keby jej len raz prejavily úctu náležiacu sestre služobkyni.

Aby sme viac nepovedali: vážny a smutný pohľad bude im odvetou.

V Enghiene (Angiene) prežila celých štyridsať šesť rokov, totižto celý svoj sesterský život, od obliečky až do svojej blahoslavenej smrti. Za ten čas bola pod správou piatich sestier služobkyní. V každej hľadela na samú preblahoslavenú Pannu.

V záznamoch spolusestier nájdeme pekné pochvaly o živej viere, poslušnosti sestry Kataríny:

»Koľko ráz sme počuly z jej úst — píše jedna z nich — zvlášť my, mladé:

— Moje milé sestričky, naši predstavení sú námestníkmi Božími. Ich nariadenia máme si tak vážiť, ako by nám ich dal sám Pán Boh.

Inokedy zase:

— Nedotýkajme sa predstaveného, lebo on je zrenicou Božích očí.

Keď sme jej povedaly, že si to alebo oné žiada sestra služobkyňa, len toľko povedala:

— Veľmi dobre.

Jej tichá, krotká, hlbavá duša požehnaním pokoja posiala cestu jej života. Čarovným prútikom ústupnosti urovnala tie protivy, ktoré príroda postavila medzi človeka a človeka. Pre pokoj neraz podstúpila aj hrdinské odriekanie, ak si spoločný život aj to vyžadoval.

Duša sestry Kataríny sa už dávno povzniesla nad telo. Ako keby toto ani nebolo utvorené z hliny, ale zo samej sily a milosti. Túžila po bezprostrednej blízkosti Baránka, preto usilovne vyšívala na rúcho, na plášť svojej nevinnosti zlaté kvietky obetavého života.

Veľmi dobre vedela, že duše majú rozličné krídla a veslá, predsa však všetky sa snažia do prístavu večného života. Preto vďačne ustúpi, vlastné záujmy potisne do úzadia, len aby zaistila voľný let druhým.

Keď ju časom zastihne šíp nerozvažite vypovedaného neláskavého slova, spraví tak, ako by ho ani nebola po-

čula, zbadala. Úsmev jej dobrotivej tvári nemení ani pochvala, ani pohana.

Zdá sa, že je to malá úloha v škole životnej svätosti; predsa však tieto krafučké úlohy utvárajú z duchovného človeka všetkých svätých nebies.

*

Sestra Katarína nepreberala. Keď ruže obrubovaly jej životnú cestu, veselo kráčala po nich. Ak narazila na trnie, nevyhla mu. A keď sa toto dvojce stretlo, sviazala to spolu do kytice, aby túto ponúkla svojej panenskej Matičke ako vstupenku do nebies.

Raz, bolo to 8. decembra, uberala sa so sestrou služobkyňou, sestrou Dufes (Düfe), do materínca. Sotva vystúpila na omnibus, nešťastným pohybom si zlomila prst.

Nikto nezbadal túto nehodu, lebo sestra Katarína si bez slova sadla. Už bolo hodne ďaleko, keď napadlo sestre Dufes, že si ruku podopiera vreckovým ručníkom.

— Čo sa stalo, sestra moja? Bolí vás ruka?

— Držím si kytku, moja milá sestra Panenská Matička mi v každom roku pošle jednu.

Ale ešte aj vtedy, keď mala výhľad na takúto kytku z kvetu mučenky, keď mohla ísť do materínca, spravila to vždy vďačne. Ale keď ju o to prosily sestry, aby sa zúčastnila nejakej slávnosti, zábavnej prednášky, to milo odmietla.

— Také niečo je dobré pre mládež; to je už nie pre mňa.

Nič nevedelo zakaliť je duševnú rovnováhu a klud. V náručí Panny Márie sa vždy cítila v takej istote, ako sa cíti dieťa v lone matkinom.

Raz vypukol požiar v susednej továrni na papier. Plamene sa natoľko rozmohly, že každý s úzkosťou očakával, kedy zaplavia aj útulňu.

Vtedy už stará sestra Katarína tam stála uprostred záhrady a zbožne premievala sv. ruženec.

— Sestrička, vy sa ani nebojíte, že zahyniete?

— Nemajte strach, moja milá sestra! Nestane sa nám nič. Zachráni nás naša nepoškvrnená Matička, veď to prisľúbila.

Tak sa aj stalo. Nečakane sa podarilo oheň zahasíť, keď dlhé jazyky plameňa už-už dočahovaly strechu útulne.

VIDÍ DO BUDÚCNOSTI.

Dni revolúcie v roku 1871 boli ozaj búrlivými dňami. Zastavenia to krížovej cesty. Aj sestre Kataríne sa ujde zo skúšok.

Ale preblahoslavená Panna aj teraz udržuje v Bohu složenú dôveru a úľnosť sestier. Činí to prostredníctvom svojej malej dôverníčky.

»Dieťa moje, odteraz ma už neuzrieš, ale počuješ hlas môj vo svojich modlitbách...«

Naša svätá sestra vo svojej skromnosti neraz považuje tento vnútorný hlas za obyčajný sen, hoci následky jasne svedčia, že to bol pohľad do budúcnosti a nie sen.

Raz pri rekreácii rozpovedala sestra Katarína takýto svoj »sen« sestre služobkyni:

— Sestra moja, minulej noci vás presvätá Panna hľadala v dennej izbe sestier, ale nenašla vás. Vošla aj do vašej malej pracovne, ale nebolo vás ani tam. Vtedy si sadla na stoličku k vášmu písaciemu stolu a povedala:

»Sestra Dufes je nie tu. Povedz jej, že môže spokojne odcestovať so sestrou Klárou na juh. Postarám sa o dom. Na 31. mája sa vrátia...«

A čo sa stalo?

V krvavých dňoch komuny premenili útulňu na nemocnicu pre ranených. Medzi týmito boli aj dvaja prenasledovaní četníci. Komunardi ich hľadali na smrť.

— Dajte im pokoj, ľudia, dnes je Veľký piatok!

— Čo nás do Veľkého piatku! Smrť biednikom! Ale aj tým, ktorí ich ukryli pred nami!

Zatáčajúc vo vzduchu ostrou zbraňou, vybrali sa hľadať tie dve obete.

Ale aj presvätá Panna bedlila a ukryla ich očiam tých dvoch nevinných. Hoci ako sa namáhali, nemohli ich polapiť.

Vo veľkonočnú nedeľu objavia sa znovu a ešte hrozi-vejšie zneúšim hlasom žiadajú, aby im boli vydaní dvaja četníci.

— Nikdy! — odpovie neochvejnou smelosťou sestra Dufes, sestra služobkyňa ústavu.

Na tento nečakaný smelý odpor hrozný vztek zavládne davom. Jeden z nich už vytiahol meč a chce sa vrhnúť na sestru Dufes.

— Neopovázte sa ma dotknúť! — volá táto s rásnosťou, ktorá prikazuje úctu.

Cúvajú.

— Zbabelci! — podpaľuje novší hlas.

— Preč s ňou, do žalára! Je tam už aj viac otrockých mníšok.

Nato predstúpi vodca a úradne zatkne ctihodnú sestru. Teda musí ísť!

Nasleduje bolestné lúčenie. Sestry — je ich asi štyridsať — prehlásia, že ostanú so svojou sestrou predstavenou. Keď treba, pôjdu s ňou aj do žalára.

Nastupuje pochod. Dlhý rad štyridsať bielych kornetov!

Skoro už vykročily z brány, keď si vodca predsa rozmyslel celú vec.

— Čo si počnem s toľkýmto kídлом divých lastovičiek?

Hanbí sa, že sa zdá byť premoženým, preto dokladá:

— Až zajtrá!

Ale na ten zajtrajšok sestra Dufes nečakala. Podarilo sa jej ujsť ponajprv do Versaillesu (Versalju) a odtiaľ potom na »juh« do Tolouse-a (Tulúsa).

*

— Poďme si k sestre Kataríne pre agnuštek! — povzbudzujú sa navzájom vojaci.

A z rúk sestry Kataríny sa nemiňa zázračná medaila. Aj za tých hrozných dní ostáva vrátničkou a rozdáva, takrečeno rozsýpa tento drahý talizman.

Zázračná medaila, a to ešte z rúk sestry Kataríny!

Zapôsobilo to čarovnou silou na vojakov. Títo drsní mužovia sa ešte aj pri stráži zamenili, len aby sa každému z nej dostalo.

— Sestra, dajte aj mne také, ako ste dali môjmu kamarátovi!

— Ale, priateľu, veď ste vy bez viery! Čože vám vtedy prospeje agnuštek?

— Je pravda, že neveríme mnoho, ale veríme v tento agnusťek! Pomôže iným, pomôže aj nám, keď sa dostaneme do ohňa.

A sestra Katarína rozdáva, znovu a znovu rozdáva. Koľko ráz prosia, toľko ráz sa otvorí jej priehrástie.

— Presvätá Matička moja, neostaneš dlžnou tým, ktorí nosia Tvoju medailu! Veď si to prisľúbila.

Ale jedného dňa márne hľadajú sestru vrátničku, aby si prosili od nej medailu. Včera večer o šiestej hodine zanechala svoj kľudný domov.

Na vyšší rozkaz ich vyhnali ozbrojení vojaci. Musely sa ihneď vzdialiť. Pri bráne ich ešte raz zadržali:

— Sem s batožinou! Pravda, ani tieto nenechajú tu svoje poklady.

Sestry zastanú. Ochoťne ukazujú svoje chudobné batožky, modré vrecia.

Vojaci ich prekvapeno skúmajú. Neuveria takmer, ako málo tej výbavy potrebuje dobrovoľná otrokyňa Kristova.

Sestra Katarína ešte raz vyhľadá sochu Panny Márie v záhrade.

— Matička moja, slúbila si, že sa koncom mája vrátim domov...

Povedala by ešte aj viac, ale vojaci jej rozkazujú vrátiť sa. Ale v srdci jej plápolajú nevy povedané slová: Mária! Mária! O, Mária!

Druhého dňa píše list sestře služobkyni:

... V mene našej nebeskej Matičky Vás uistujem, moja milá sestra, že 31. mája budeme všetky doma, a Vy budete tiež s nami.

Dňa 21. mája padla vláda komuny a poslednú májovú pobožnosť si už mohla doma odbaviť celá sesterská rodinka. Aký to bol víťazný návrat, to nám dejepis neznamená. Ale sestry si zlatom vryly do srdca meno svojej osloboditeľky: Panny mocnej.

Počas ich neprítomnosti rázna ruka spravovala ústav. Po drancovaní nebolo ani stopy. Všetko v poriadku, ako to boly nechaly.

Aj v iných prípadoch videla do budúcnosti.

Desať rokov pred svojou smrťou viac ráz povedala:

— Z Enghienu (Angien) sa vysťahujeme.

— Kto vám to povedal, sestra moja?

— Videla som veľký palác, na ktorom bolo napísané: »Útulňa«.

A skutočne, roku 1901 bola preložená útulňa do paláca kniežata Aumal (Omal). Pomenovanie aj dnes možno čítať na nej: »Enghienská a orleanská útulňa.« Ešte aj rovnošatu chudobných v novej útulni opísala: »Mužskí budú nosiť v tejto útulni modré šaty, ženy čierne.«

*

Predpovedala tiež, že chrám, ktorý zbudujú v blízkosti útulne, bude zasvätený úcte nepoškvrneného Počatia. Povedala, kto tu bude farárom a tohto už dva roky pred vymenovaním tak pozdravila, ako farára chrámu nepoškvrneného Počatia.

V marci roku 1877 sa toto aj splnilo.

Raz ju vyhľadal dvorný kaplán Karola X. Už dávnejšie poznal sestru Katarínu. Tento raz hľadal pri nej potechu. Detronizovaním (zbavením trónu) svojho kráľa ostal bez zamestnania a trpel biedu.

— Otče, idte do Švajčiarska! Tam vás čaká pekné poslanie.

Na toto jediné pobádanie sestry odišiel. Predpovedaná úloha naň skutočne čakala: Stal sa duchovným vodcom rehoľnic presväteho Srdca a jeho požehnanú prácu, konanú za dvadsať rokov, aj dnes so zbožnou úctou spomínajú.

*

Píše sa rok 1876. Myšlienka na blížiacu sa smrť teraz ustavične zamestnáva našu sestru.

V prostriedku augusta ju navštívi sesternica s dvoma dcérami. Sestra Katarína podáva staršej malú pamiatku na prvé sv. prijímanie.

— Tetička, pán farár ma len budúceho roku pustí ku svätému prijímaniu.

— Zato nič, dieťa drahé, len to prijmi. Budúceho roku ja už nebudem tu.

Odznejú námietky, veď ju vidia zdravú.

— Neveríte? A predsa bude tomu tak. Nedožijem sa už roku 1877.

Ako povedala, tak sa aj stalo.

Tak hovorila o svojej blízkej smrti, ako o nejakej radosnej udalosti, ktorá má určenú lehotu. Povedala, že nebude potrebovať pohrebného koča, lebo prejde len do Relly (Röji). Toto miesto a útulňa boli totiž v susedstve a len dlhá záhrada ich delila. Aj sestru služobkyňu a kaplnku mali spoločnú.

Uvidíme, že sa splnila aj táto jej predpoveď.

TICHÉ MUČENÍCTVO.

Cesta života sestry Kataríny sa zakončieva. Zakrátko sostúpi so svätých vrchov. Medzi týmito neraz bol aj Tábor, ale mnohokrát prešla aj Golgotou. Čoskoro sa jej otvorí brána údolia Jozafátskeho a ním prejde do večne krásneho raja.

Stojí na kraji otvoreného hrobu. Zapadá slnko jej života. A koľko by mala ešte vykonať! Srdce sa jej sviera v trápnych mukách. Prv, než by zavrela oči, musí ešte niekomu sdeliť svoje tajomstvo, ktoré bolo pochované s Otcom Aladelom. Bolí ju aj to, že v rozširovaní úcty nepoškvrneného Počatia nastal úpadok.

Bola upovedomená shora, že započatý rok 1876 už nedokončí. Aj hovorí o tom svojim milým. Ale neveria jej, lebo jej telesné sily a prirodzená čerstvosť protirečia tomuto jej tvrdeniu.

Zhrozí sa skutočne tej myšlienky, aby tajomstvo svojej duše odokryla zase pred novou osobou. Svedomie ju ženie, pobáda, poníženosť ju zdržiava. Musí sa však rozhodnúť. Vyvolí si Otca Chinchona (Šenšona). Áno, on je pre ňu námestníkom Božím! Aj presvätá Panna si iste tak praje.

Po mnohých duševných útrapách sa konečne rozhodne. Jej spovedník je druhým »ja« Otca Aladela. Pri najbližšej príležitosti mu teda otvorí svoje preplnené srdce.

Ale hľa, do ústavu prichádza úradný list. Otec Chinchon (Šenšon) bol vymenovaný za riaditeľa seminára, sestry Útulne dostaly teda iného spovedníka. Ako

olovená farcha zaľahla táto zvesť na dušu sestry Kataríny. Duševné muky sa ešte zväčšujú. A veru nemá zbytočného času. Konečne po trápnych úvahách sa rozhodne: »Prinesiem obeť a osobne vyhľadám nášho vysokodôstojného Otca, aby som sa s jeho dovolením vo vážnej veci svedomia mohla obrátiť k Otcovi Chinchon (Šenšon) ...«

A tak aj učiní. Lenže generálny predstavený Spoločnosti nepozná túto záležitosť. Ako, ako nie, dá zápornú odpoveď.

Iba duša, ktorá aj sama prešla morom takýchto utrpení, môže porozumieť, čo sa dialo v duši už staručkej sestry Kataríny. Tak sa zdá, že jej každý prostriedok vypadol z rúk ...

Podriadi sa poníženie vôle svojho vyššieho predstaveného, ale osteň šipa vnikol do jej srdca a vyvolal hojný prúd sĺz. Má ísť do hrobu s neukončeným poslaním?

V duši niet síce nijakej horlivosti, ale predsa v smutných myšlienkach pohrúžená sa uberá domov. Ide priamo k svojej sestre služobkyňi.

— Moja milá sestra, — započne lkajúc. — Cítim, že onedlho zomriem. Keďže nemôžem hovoriť so svojim spovedníkom, rozpoviem vám to, čo už asi beztak tušíte.

Sestra služobkyňa ledva vie potlačiť slzy.

— Áno, sestra moja, tuším, že presvätá Panna vám oddala v zjavení zázračnú medailu. Rada by som bola o tom hovorila s vami už mnoho ráz, ale vyznám a priznám sa, že som to neučinila zo šetrnosti.

Tieto slová tak trápne zapôsobili na dušu sestry Kataríny, ako by z nej byly vytrhly kus sily.

— Buď si! — povedala konečne tíško. V zajtrajšom rozjímaní sa opýtam nebeskej Matičky. Ak dovoli, rozpoviem vám všetko. Ak mi to nedovolí, budem mlčať.

Sestra Dufes v rozčúlení očakávala zajtrajšok. Keď aj len ako prostredníčka, ale predsa ona môže byť strážkyňou pokladov milostí presvätej Panny. Koľko to milostí!

Druhého dňa o 10. hodine dostane odkaz :»Ak vám to čas dovoli, ráčte sa ústávať do Angienu.«

Predmet ich rozhovoru je tak vznešený, tak tajomný, že ani nezbadajú: Ručičky hodín už dva razy opisaly celý kruh a ony stoja ešte vždy na tom mieste, kde sa boly stretly. Stála tam sedemdesiatročná sestra Katarína a tiež staručká sestra Dufes.

Vieme už, o čom bola reč. Sestra Katarína podrobne hovorila o milostiplných udalostiach roku 1830.

»... Medziiným mi rozprávala — píše zaslúžilá sestra služobkyňa, — že sa jej presvätá Panna zjavila držiac v rukách malú guľu. Videla, že sa rty Nepoškrvnenej pohybujú. Guľu obetovala Pánu Bohu.

Prerušila som ju.

— Ešte vôbec nebolo povedané nič o tejto guli v rukách Nepoškrvnenej Panny. Čo bude, keď teraz začneme o tom hovoriť! Nastane zmätok v celej veci.

— Nemôžem zato. Pri tom všetkom až do posledného svojho dychu budem prehlasovať: Nepoškrvnená Panna zjavila sa mi tak, že držala zemeguľu v rukách.

— Čo hovorila Presvätá Panna pri obetovaní zemegule?

— Sestra moja, to som síce nepočula, ale predsa som porozumela, že sa modlila za celý svet.

— Čo sa stalo neskôr s tou guľou, ktorú presvätá Panna venovala Pánu Bohu?

— To neviem.

Sestra Katarína na toto vystrela ramená, mimovoľne napodobňujúc nepoškrvnenú Pannu.

— Potom som nevidela už nič iné, len papršleky, ktoré svietily a svojou žiarou zaplavovali veľkú pologuľu pod nohami nepoškrvnenej Panny. Nebeská Matička rozprestrela svoje ramená...

— Sestra moja, veď tým poškodíte agnusku, keď budete hovoriť aj o malej guľi...

— To nie, sestra moja! Medaila nech ostane tak, ako je! Ale nech sa zhotoví socha, ktorá bude zobrazovať Presvätú Pannu s guľou v rukách a túto nech postaví na to miesto, kde sa ona zjavila. Táto socha bola mučovníctvom celého môjho života! Nerada by som sa dostavil pred svoju nebeskú Matku, kým táto socha nebude hotová.

Potom ešte pokračovala:

— Moja milá sestra, hodnovernosť mojich slov môže potvrdiť aj sestra, ktorá v čase Otca Aladela obstarávala v materinci úrad kostolníčky a tiež sestra Mária Grand, ktorá toho času bola tajomníčkou našej velebnej Matky. Obe od samého Otca Aladela vedia podrobnosti zjavenia sa presvätej Panny. Ony dve môžu podať určité vysvetlenie.

Sestra Dufes bola skoro omráčená pod dojmami oznámených jej vznešených údajov. Len povzdychy vďaky sa vznášaly z jej duše. Za tie hodiny dosiaľ maličká sestra Katarína vzrástla na obra v jej očiach.

— Kolenačky by som vás rada odprosím, — hovorí roz-citlivelá — že som si dosiaľ nevšímala bohatstva vašej krásnej duše!

— Ach, veď som ja iba prostriedkom, nástrojom! Nepoškrvnená Matička sa nezjavila kvôli mne! Veď sotvaže som vedela písať. Čo viem, za všetko môžem ďakovať Spoločnosti. Práve preto, lebo som nič, vyvolila si presvätá Panna práve mňa.

Sestra Dufes ihneď si zasadla k písaciemu stolu. Písomne prosí sestrou Katarínou pomenované dve sestry, aby jej oznámily všetko, čo sa dozvedely od Otca Aladela o zjaveniach.

Hľa, odpoveď od sestry Grand (písaná v Riome 24. júna 1876):

Moja predrahá sestra!

Milosť Pána nášho buď vždy s vami!

Naša dobrotivá Kráľovna sa skutočne tak zjavila, že vo svojich požehnaných rukách držala zemeguľu a ohrievala ju na svojom milosrdnom srdci, hľadiac na ňu nevýslovne nežným pohľadom. Medzi svojimi papiermi aj budem mať ešte starú kresbu, ktorá ju taktó zobrazuje.

Ale druhé zjavenie nijako neprotirečí prvému. Tá blažená sestra aj tak videla Nepoškrvnenú, ako rozprestiera svoje žiariace ramená nad zem a žiara z nich zaplavila zem.

Ach, keby ste vedeli, moja predstavená sestra, s akou radosťou si myslievam na toto!

Len toho ľutujem, že dobrý Otec Aladel nezanechal aspoň v písme neznáme podrobnosti zjavení. Povedal mi, že to nesmie výjsť na svetlo pred smrťou tej blaženej sestry. Preto som sa ho ani neopovážila na nič opytovať.

Neopovážila som sa ho ani to pýtať, kde je vlastne tá blažená sestra. Inak mi mnoho vyprával o tejto milosti, ba bola som tak šťastná, že som podľa náповede mohla písať jeho myšlienky o tomto predmete.

Ale opovážim sa predsa tvrdiť, že poznám tú vyvolenú sestru!

Moja predrahá sestra, toto by byly moje nepatrné poznámky... Pravda, teraz už porozumiem slovám dobrého pána farára z Arsu, ktorý sa takto bol vyslovil o našich sestrách: »Ach, nakoľko ich miluje presväta Panna! Jej zrak vždy na nich spočíva.«

Zaplesám radosťou, keď mi napadnú tieto jeho slová. Tak často si myslím: Keby porozumely týmto slovám, seminár by nikdy nebol dosť priestranný, aby prijal množstvo nových sestier! Ale, pravda, to nemôžeme rozhlasovať so strechy! Zachovajme si teda svoje tajomstvo a ostaňme maľúčkými podľa príkladu nášho sv. Otca Vincenta.

Mnoho srdečných pozdravov posielam Vašej veľkej duševnej rodinke, ale zvlášť milej sestre Kataríne, na ktorú nikdy nemôžem zabudnúť. Aj sama však prosím podiel na jej ustavičných moditbách pred Nepoškvrnenou...«

Po prijatí tohto listu sestra Dufes učinila všetko, čo sa len dalo, aby žiadaná socha bola čím najskôr zhotovená.

Sestra Katarína! Nemusiš už dlho čakať. Videli sme umelca pohrúženého do modlitby pred bohostánkom. Od božského Syna panenskej Matky si prosil požehnanie a nadchnutie pre svoje dláto. Preto prosil, orodoval, aby vo stvárňovaní postavy svojej presvätej Matky Ježiš vdýchol život do chladného kameňa.

Tam stojí už ten umelecký výtvar v celej svojej kráse. Len pohliadneme naň, a už nás niečo núti padnúť na kolená...

Príde ta aj sestra Katarína. Pozorne hľadá na krásnu sochu.

— Ach, panenská Matička je ešte o mnoho krajšia! povzdychne sklamano.

No, aspoň sa zakončilo trápne mučenie jej duše. Už sa môže dostaviť pred svoju nebeskú Matku.

NÁVRAT DOMOV.

Zapadá už slnko života sestry Kataríny. Na obzore objavuje sa už jej večernica. Tam trblieta dňom-nocou, nemôže sa viac ukryť ani pred zdanlivo silnými paprskami slnka, prejavujúcimi životnú silu.

Prichádzajú spoločnice staroby: chorľavosť a telesné bolesti. Aj panenská jej Matička ju z času na čas vyhľadá s kytkou mučeníek.

Vo sviatok narodenia Panny Mária ju zdolá srdečný neuh a záchvaty záduchu. Stupňuje sa aj dávna bolesť v kolene. Sú to červené ruže tichého mučenia. Katarína ich trpezlivo dušou sbiera, aby sa mala čím zavďačiť Panne Márii, keď si táto príde pre ňu.

Ale pri bolestnej kytke vždy pocíti aj pohladkanie svojej nebeskej Matičky. Materské srdce aj teraz porozumelo poslednej žiadosti, poslednému prianiu verného svojho dieťaťa. Umožnilo mu odbaviť si novembrové duševné cvičenia ešte raz a naposled v materinci.

V drahom materinci, a ešte k tomu v predrahom mesiaci novembri! Bude to čarokrásna večerná modlitba jej života!

Zajde si aj do seminára. Cíti sa tam ako doma. Uplynulých 46 rokov nemohlo zatieniť jej vznešené spomienky na seminár. Obzerá, prezerá si maľby vyvesené na konci siene: Zjavenie srdca sv. Vincenta, Zjavenie presvätej Panny. V podobe malej seminárskej sestričky hľadá na samú seba v najblaženejších, nebeských chvíľkach svojho života.

Takmer ožije pred ňou ten obraz. Prežíva znovu vznešené hodiny rok 1830. Pod dojmom drahých spomienok jej tvár zažiarí leskom oslávených duší. Jej zduchovené ťahy prezrádzajú, že sa v jej duši spája sladká har-

mónia, súlad videní minulosti s nádejou skorého shliadania.

Nazdáva sa, že je tam sama a veru viaceré sestry ju pozorujú. Šepotajú si svoje pozorovania. Zblúdily udúšaný hlas ju už aj prebúdzajú z vytŕženia.

— Niet pochybnosti! Toto bude tá sestra, ktorá videla presväťú Pannu!

— Dobré, dobre, sestra moja, — hovorí v zmätku naša drahá starenka a snaží sa zmiznúť jej z očí.

Inak však zúčastní sa každého spoločného cvičenia. Kľučí o závod s mladými sestrami. Keď prechádza popri Kaplnke, nemôže sa zdržať, aby nevošla. Hlbokou poklonou pozdraví sviatostného Ježiša, potom zase hľadá svojím zrakom sochu Nepoškvrnenej. Pokľakne a na tvári sa jej už aj žiari slávožiara modlitby a zbožnosti.

Slza bolesti sa jej zaperlí v očiach neraz pri vchode do príbytku Ježišovho, ale sotvaže sa tam trochu zdrží, vzdialuje sa s vyjasnenou, žiariacou tvárou.

Rok 1876 skláňa sa ku koncu. Aj telesných síl ctihodnej našej sestry denne ubýva, ubúda. Ale nič nepoukazuje ešte na blížiacu sa smrť. Jej prostredie sa tomu teší, ale ona predsa tvrdí:

— Nedožijem sa roku 1877.

Svitlo ráno dňa sv. Silvestra. Prvý papršlek slnka vyhľadá a budí so zemou sa lúčiace dieťa panenskej Matky.

— Ave, Mária! Prvý papršlek dňa môjho života, akú radostnú zvesť mi prinášaš! Nebudeš ma viac zobúdzajú. Najbližšie sa prebudím už vo vlasti blahoslavených.

Jej lampa horí, je v nej hojne oleja. V hociktorej hodine môže prísť božský Ženich. V náručí svojej panenskej Matičky sa mu ponáhľa v ústrety. Aj sv. anjel strážca sa vďačne pripojí k sprievodu, keď bedlivou pozornosťou čaká na túto chvíľku, keď posledným vnuknutím môže zavolať na dušu svojho miláčika: svojej chránenky: »Učiteľ je tu a volá Ťa!« (Ján 11, 28.)

Myšlienka na blízke lúčenie bolestne pôsobí na srdcia. Len na tvári sestry Kataríny spočíva mier a slávnostná nálada. S neopísateľnou zbožnosťou prijme najsvätejší Pokrm na cestu do večnosti. Jej dušu naplňuje vôňa olív, odznaku pokoja.

Aj posledné jej pranie speje k zveľadeniu oslavy Máriinej:

— Rada by som bola, keby ste pri mojom smrteľnom boji odriekali tie povzdychy, ktoré sa vzťahujú na nepoškvrnené počatie. Hovorte zvlášť veľmi často: Mária, postrach zlých duchov, oroduj za nás!

Potom s anjelskou zbožnosťou obnoví sv. sľuby.

Slávnostné ticho... Len niekoľko zvukov lásky si razí cestu.

— Sestrička, odidete bez toho, aby ste nám povedali ešte niečo o presvätej Panne?

— Nesmiem hovoriť. To je úlohou iných.

O chvíľku zase:

— Naša panenská Matička sľúbila, že udelí zvláštnu milosť tým, ktorí sa v tej kaplnke modlia.

A znovu:

— Idem do Reully (Röji).

Považujú to za blúznenie odchádzajúcej duše. Kdeže Ale ona znovu opakuje:

— Idem do Reully.

— Sestrička — opýtuje sa jej sestra služobkyňa — nemáte nijaké úzkosti?

— Čoho sa mám báť, moja milá sestra? Veď idem k nášmu Spasiteľovi, k našej panenskej Matičke, k sv. Vincentovi!

Spokojne prevezme odkazy sestier pre nebo.

— Nevie, ako hovoria v nebi, ale môžete byť spokojné, moje milé sestry, vybavím všetky vaše prania.

Je sedem hodín večer. Nepoškvrnená tam stojí pri smrteľnej posteli svojho dieťaťa. Povzbudzuje ho úsmevom, podáva mu ruku... Srdce sestry Kataríny sa ešte raz prudko pohne... a duša odlúči sa od tela.

*

Stojíme pri mŕtvom tele svätice. Spadol závoj, ktorý zakrýval jej ukrytý život. Teraz už voľne môžeme skúmať, obdivovať tajomstvo, ktoré vo svojom živote tak úzkostlivo chránila, nad ktorým sväto strážila.

Jej sväte pozostatky uložia medzi ruže a Ialie. Dosiaľ sotva znali jej meno, a teraz, keď sa jej duša povzniesla

do nebies, obklopa ju celé zástupy ľudu. Ani sa nemodlia za ňu, ale k nej. Shromaždený zástup prikladá si zbožné predmety k jej rukám, šatom. A ona si sladko drieme. Mrazivý dych smrti sa ani len nedotkol snehobielej tvári.

Mnoho sa staraly spolusestry, kde by mali dať pochovať drahé pozostatky.

2. januára zavčas rána, súčasne s prvým zvukom buďiaceho cengáča, sestra Jutes jasne počuje tieto slová: V Reully (Röji) je hrobka.

Iba teraz jej napadne, že pri stavbe kaplnky sa pripravovala pod ňou aj hrobka, ktorú vtedy nechali naprázdno s tou poznámkou, že »budú ju raz potrebovať.«

Pripravila teda hrobku a chystajú sa na pohreb.

Vo sviatok sv. Genovéfy po veľkej zádušnej sv. omši sa o 10. hodine pohne víťazný pochod z Enghiemu (Angieniu) do Reully (Röji), k tamojšej kaplnke. Stromoradím, tieto dva ústavy spájajúcim, v hrobovom tichu prechádza smútočný sprievod. Ale čudné, nemôžeme ho smútočným menovať, lebo po smútku niet tu ani stopy! Radosť žiari z každej tvári.

Vpredu zástup mariánskych dieťok. Prišli, aby na chladnú ruku blaženej sestry vtisli bozk svojej detinskej vďaky. Mávajú zástavami. Do nebies sa vznáša ich pieseň: Bez poškvvrny počatá Panna Mária...

Za nimi ide veľadôstojné duchovenstvo. Teraz prinášajú ľaliami a konvalinkami zdobenú rakev, za ktorou nasleduje viac ako dvesto sestier. Pohrebný voz je nie potrebný, rakev odnášajú na pleciach. Mohutný zástup ľudu uzaviera tento sprievod.

Slávnostné ticho je prerušené vznešenými akordami »Benedictusu«. Pomaly, dôstojne spúšťajú rakev do hrobky. Nemý, chladný kamenný otvor prevezme mŕtve telo.

Lúčime sa.

Ale zdvihnite zrak! Nehľadajte ju viac v hrobe. Otvorily sa brány večnej domoviny. Hľa, v stredu jasne stojí Nepoškvvrnená, najlepšia Matka. Vystiera svoje ramená a taktó očakáva, aby k hrudi privinula svoje najvernejšie dieťa.

LALIA NA OLTÁRI.

Táto jednoduchá hrobka stala sa pútnickým miestom. Za päťdesiatšesť rokov poskytovala prýbytok drahým pozostatkom. Za tento dlhý čas ju hromadne vyhľadávajú osoby duchovné a svetské, aby prosili o vyslyšanie svojich modlitieb prostredníctvom mileneného dieťaťa nepoškvvrnenej Panny.

Povzdych: »Bez poškvvrny počatá...« neustáva hádam ani na chvíľočku. Nad hrobom najvernejšieho dieťaťa ustavične prespevuje sa chvála najlepšej Matke.

Neprihádzajú nadarmo. Za sebou nasledujú mnohé vyslyšania, obrátenia, mimoriadne uzdravenia. Obdivuhodný je Boh vo svojich svätých! Im kvôli, na ich prosbu zastaví, do zvláštneho riečišťa vpraví voľné vodstvo prírody.

Nad hrobom je vystavený oltár, skvie sa sochou Nepoškvvrnenej a je vyzdobený kvetinami. Nepoškvvrnená ako na ochranu vystiera svoje ramená ešte aj nad pozostatkami svojho verného dieťaťa. Bedlí, aby neboly porušené tie oči, ktoré sa niekedy toľko mohli kochať v pohľade na ňu, Nepoškvvrnenú, tie ruky, ktoré mohli spočinúť v jej lone, tie nohy, ktoré sa jedným poskokom octly pri nej.

Najvernejšia Panna ozaj dobre strážila.

Kým sv. Cirkev vyhlásila rozhodnutie, oznamujúce zakončenie procesu blahorečenia, sväté očakávanie zachvievalo srdcami. V akom stave nájdú pri otvorení hrobu mŕtve telo našej svätej?

Iste s obavou hľadia v ústrety dojímavému výkonu. Či presvätá Panna zachránila telo svojho mileneného dieťaťa od poruchy? Či bolo vyňaté zpod neúprosného zákona smrti?

Vyzdvihnutie tela malo sa diať za uzamknutými dverami. Iba zástupci svetského súdu, policajné vrchnosti a niekoľko členov Spoločnosti Dcér kresťanskej Lásky mohlo byť prítomných.

Kanonik, ktorý odbavuje obrady, vezme na seba stólu, príjme prisahu lekárov, úradných osôb a robotníkov, ktorí majú otvoriť rakev. Túto prisahu predpisuje sv.

Cirkev. Tito súčasne zdvihnú svoju pravicu, kým jeden — majúc ruku na evanjeliume položenú — presne odrieka slová prisahy.

Potom zavolajú dve v ústave zamestnané osoby, ktoré poznaly ešte našu oslávenú sestru, aby vydaly svedectvo, kde bolo uložené toho času telo zosnulej a či bolo odvtedy vyzdvihnuté.

Prvá je Katarína Braun, Mala pätnásť rokov, keď sa dostala do Reully (Röji), kde ju zamestnaly pri spravovaní bielizne. Keď naša svätá sestra zomrela, dievča bolo vtedy sedemnástočné. Druhá je Berta Frottin, ako päťročná sa dostala do ústavu a od toho času odtiaľ ani neodišla. Bola desať a polročná, keď zomrela sestra Katarína. Dobre sa pamätá na ňu, lebo sa často modlievala s ňou sv. Ruženec.

Teraz prístupia k hrobke. V posvätnom tichu zostupujú robotníci do hrobky, za nimi schádzajú lekári a duchovenstvo.

Tichučkých 10 minút. Vtedy vychádza prvý z nich. Prináša kúsky dubovej rakvi a malú kovovú platničku, srdcovitej podoby, s týmto nápisom:

Tu spočíva

KATARÍNA ZOE LABOURÉ,

v Spoločnosti sestra Katarína, dcéra kresť. lásky,
vyznačená videním zázračnej medaily.

Zomrela v enghienskej útulni 71-ročná, 31. dec. 1876.

»Bez poškvrny počatá Panna Mária, oroduj za nás,
ktorí sa k Tebe utiekame!«

Trochu neskoršie prináša osem chlapov schodami hrobky ťažkú olovenú rakev. V zbožnom tichu sa započne otváranie rakvi.

Srdcia sa sovrú...

Keď zdvihnú zažklú umrlčiu plachtu, ponajprv vidia jej nohy, neporušené. Potom sa objavia ruky, ktoré boli spočívaly na lone nepoškvrnenej. Sú ešte pekné, biele. Prsty držia sv. ruženec, ktorý bol pochovaný spolu s našou svätou. Neporušené je rúcho, kornet. A keď po-

tom pohliadnu na neporušenú tvár, prítomní zaplesajú vďačnosťou a oduševnením. Policajný zriadenec hneď aj otvorí dvere, aby na dvore čakajúce sestry a mariánske dietky boli tiež účastné na radostnom prekvapení.

Blažení prítomní zblízka môžu hľadieť na neporušene zachované panenské telo, ktoré sa už tu na zemi mohlo dotknúť Kráľovnej panien.

Sväté pozostatky odnesú do materínca.

Lekári ustália, že telo našej oslávenej sestry v mimoriadne vlhkej hrobke aj napriek všetkému očakávaniu nepodľahlo zákonom porušenia. Ruky a tvár sú troška nahnedlo ružové. Koža je všade celá, zdravá. Aj svaly. Anatomicky by sa dali celkom pekne deliť, rozlišovať. Ramená a nohy sú úplne ohybné. Ešte aj nechty sa zachovaly. Keď sa mihalnice pozorne rozťahnu, vidieť ešte aj rohovku, trochu vpadlú síce, ale celú. Ešte aj šedomodrá farba dúhovky za zachovala. Rozklad, hniloba sa teda vôbec nedotkly tela.

A kým lekári plnia svoju povinnosť, vonku hlasom radosti zavznieva pieseň. Prechodí slávnostným prúdom a prejde aj k zástupu 400 seminárskych sestier. Kdeže by aj nie, veď z ich radov vyšla Svätica!

Keby sme sa tak opýtali panenskej Matky: Matička presvätá, si spokojná? — iste by nám odpovedala, že udalosti tohto dňa sú »príčinou jej radosti«.

28. mája r. 1933 sv. Cirkev vyriekla: Katarína Labouré, oblažená videním, zjavením zázračného agnuska, svojich pravidiel vždy verne sa pridŕžajúca milosrdná sestra, ponížená služobnica chudobných starcov, patrí k zástupu tých panien, ktoré »nasledujú Baránka všade, kam ide...« (Zjav. sv. Jána 14, 4).

Zaspievajme pieseň vďaky: Te Deum! ... Teba Boha chválíme! ...

Zájdime si teraz ešte v duchu do Paríža, do kaplnky materínca Dcér kresť. Lásky, v ktorej preblahoslavená Panna učinila našu svätú hodnou svojich zjavení. Táto kaplnka je teraz hrobkou jej oslávených pozostatkov. Na tom istom mieste, kde sa jej bola zjavila Nepoškvrnená, spočíva telo v umelecky zhotovenom oltári. Stôl

oltára je podoprený štyrmi mramorovými stĺpmi. Sv. telo je uschované v sklenej rakvi. Úzadie tejto je vyložené čarokrásnymi stĺpikami z polodrahokamov, bohato zlatené. Uprostred oválny rámec a v ňom zázračná medaila aj so svojim rubom. Zprava-zľava sú bronzové, pozlátané Ialie. Na hornej čiasťke sú schodíky z tmavšieho mramoru a nad nimi stojí presvätá Panna tak, ako sa bola zjavila 27. nov. 1830. Pod sochou na umelecky vypravenej platničke sa dajú čítať slová: »Táto guľa znázorňuje celú zem a každého človeka na nej.«

Padnime na kolená, lebo toto miesto je sväté!

Zvelebujme Boha, ktorý nám za matku dal nepoškvrnenú Panu a zvelebujme ju, Nepoškvrnenú, že nám za príklad a ochrankyňu vychovala svoje najvernejšie dieťa: SVATÚ SESTRU KATARÍNU!

SVATOREČENÁ.

27. júla roku 1947.

Zase v akomsi nevšednom jase sa zaskvela blankytná obloha nad Večným mestom. Svitlo ráno, podobné tomu májovému roku 1933, keď sa svätopeterské námestie zabelelo kornetmi, akoby čerstvo napadnutým snehom. Lenže teraz bolo úbeľu ešte oveľa viac. Azda niet krajiny, v ktorej pracujú dcéry kresťanskej lásky, čo by nebola tu zastúpená tohto dňa aspoň dvoma-tromi z nich.

Akási svätá hrdosť koluje v ich žilách: O hodinku — o dve Nástupca Kristov neomylné vypovie o jednej z nich, že je svätá, že jej miesto je na oltári!

Prvý kornet na oltári!

Belosť sa nasťahovala do veľchrámu svätého Petra, zabrala tribúny a priestranstvo chrámovej lode v túžobnom očakávaní čohosi nevýslovne veľkého.

Čosi pred pol deviatou hodinou zabúrácťal v chráme potlesk a volanie: »Evviva!« — Azda prichádza Svätý Otec? Nie. Prinášajú obraz Svätice. Ale krátko potom už nadšené volanie a potlesk platily skutočne Nástupcovi Ježiša Krista. A do všeobecného jasu vlievaly sa i hlasy

156 slovenských pútnikov, opakované vrúcne, oduševnené: »Nech žije Svätý Otec!...«

Svätého Otca sprevádzalo 18 kardinálov, neobyčajne veľké množstvo arcibiskupov, biskupov z rozličných štátov, najmä však z tých, kde účinkujú obe duchovné rodiny svätého Vincenta. Posvätné nadšenie vyvrcholilo o 9. hodine 18 minútach, keď vyhlásil Svätý Otec slávnostnú formulu svätorečenia. Sviatkom novej svätice je 31. december, deň jej smrti pre tento a narodenia pre večný život.

Rovnako dojímavé boli chvíľky, keď meno skromnej dôvernicky Nepoškvrnenej bolo zvýšeným hlasom vyslovené v Litániach všetkých svätých a v modlitbe Confiteor.

Iba Duch Svätý mohol vnuknúť Svätému Otcovi začiatok homílie, ktorú povedal na počesť novej svätice! Sú to slová samého božského Majstra: »Zvelebujem ňa, Otče, Pán neba a zeme, lebo si ukryl tieto veci pred múdrymi a obozretnými, a maličkým si ich vyjavil. Áno, Otče, lebo tak sa ti to páčilo.« (Lukáš 10, 21).

Veru, ako hovoril Svätý Otec, tieto slová skutočne platia o svätej Kataríne Labouré (Laburé), lebo v nich spomínaná jednoduchosť takmer vyžarovala zpodmedzi jej ostatných čností. V jej živote vyniká kresťanská láska, poníženosť, ale najviac jednoduchosť. Toľko nebeských darov sa jej dostalo, a ona ich vedela ukryť až do smrti. Celá jej bytosť bola tak čistá, že ňou povzbudzovala a povznášala všetkých, čo sa dostali s ňou do styku. A vo všednom živote neprejavila nič, z čoho by sa len tušíť dalo, že ju nebo tak veľmi vyznačilo. Zastala si krásne každé miesto, radostne odbavovala svoje práce, lebo pri nich neprestajne a neunavne pozerala v duchu na Nepoškvrnenú.

Radosť zo života nachádzala v modlitbe, v poklone pred Oltárnou sviatosťou a v chvále Nepoškvrnenej Panny. V tomto slúžia všetkým na povzbudenie. Keď nadišla pre ňu hodinka smrti, nezľakla sa, ale s dôverou v Nepoškvrnenú radostne odchádzala na druhý svet. V posledných chvíľach, hoci trasúcimi rukami, ale až do konca rozdávala Zázračnú medailu.

Toľko poučenia nájdeme pre seba v jej peknom živote! Prvé však a najhlavnejšie je, že nikto nie je opustený, kto sa utieka k Matke Božej. Ten nikdy neostane bez jej zvláštnej pomoci a ochrany. Svätá Katarína Labouré svojím príkladom nás vyzýva, aby sme si ctili Matku Božiu, aby sme sa jej oddali a s jej pomocou kráčali potom ľahšie po ceste čnosti...

Nasledovala Svätá omša... Dojímavé, nevýslovne krásne chvíľky pozdvihovania v pápežskej Svätej omši, keď sa Veľkňaz v rukách s bielostným Kristom obracia na všetky strany sveta, aby žehnal celému svetu!

So zvláštnou dojatostou sa skláňaly hlavy 156 slovenských pútnikov, aby toto požehnanie prijali nielen pre seba, ale aj pre všetkých pod Tatrami, ktorých tu zastupujú a ktorých prítulnosť k Rímu svojou prítomnosťou prišli tlmočiť.

Bezmála štyri hodiny vo svätopeterskom chráme prešly ako čarokrásny sen... Rozchádzaly sa biele kornety, vychádzala hĺstka slovenských pútnikov na perách s prosbou k novej Svätici, aby s pomocou svojich sestier bola prostredníčkou medzi Nebeskou Matkou a jej národom, Mariánskym národom.

Svätá Katarína Labouré, oroduj za nás!

Nepoškvrnena Počatá

ODKAZ NEPOŠKVRNENEJ.

November bol, tmavá polnoc,
ktorá jasom nebies zbelela,
keď sa Katarína poberala
do kaplnky na hlas svojho anjela.

Nepoškvrnená, hľa, čaká na ňu!
Dovolí svojmu dieťaťu,
v lone jej by složilo si
svoju dlaň vrúcnosťou späťú.

V novembrovú tichú polnoc
od srdca k srdcu Matka s dieťaťom
hovorí s láskou, hovorí s nehou
o tajomstve veľkom, presvätom.

Za dôverníčku si vyvolila
Nepoškvrnená Kráľovná neba
skromnučký kvet — Katarínu,
naša svätá Sestra, Teba!

Záloh svojej lásky
do Tvojich rúk vložila:
Áno, odkazom Matky nebies je
naša Zázračná medaila!

OBSAH:

Úvod	3
Pořná kvetinka	4
V přístave	15
Nebeské videnie	17
Pritúlená k Panenskej Matke	22
Či sa splnily predpovede?	27
Papršleky milosti	31
Nebeský talizman	34
Zachová svoje tajomstvo	40
Najväčší zázrak medaily	43
Biele vojsko	48
Na poli lásky	54
Vidí do budúcnosti	62
Tiché mučeníctvo	66
Návrat domov	71
Lalia na oltári	75
Svätorečená	78
Odkaz Nepoškvrmenej	81